

ဥပဇာတ်ဝင်းစာပေ

ပန်းသိင်္ခိုင်

မောင့်ပန်းတစ်ဖက်

BURMESE
CLASSIC

2009

စာမူခွင့်ပြုချက်.....၅၀၁၃၂၀၁၀၀၇
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်.....၅၀၁၂၈၈၀၉၀၉

ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်

၂၀၀၉ နိုဝင်ဘာလ

အုပ်စု - ၁၀၀၀-အုပ်

တန်ဖိုး - သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ

မျက်နှာပိုးပန်းချီ - အောင်နိုင်

စီစဉ်သူ - မောင်မြင့်လွင်

ရေ၅-၀၃

ပန်းသီဒိုင်း

မောင်ပန်းတစ်ဖက်/ ပန်းသီဒိုင်း ။ ရန်ကုန်

ဥက္ကဋ္ဌတင်စာပေ ၂၀၀၉

၂၄၀ - စာ၊ ၁၂၂၅ x ၁၇၂၅ စင်တီမီတာ

(၁) မောင်ပန်းတစ်ဖက်

ဝေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဥက္ကဋ္ဌတင်စာပေတိုက် (၆၉၂)

အမှတ်(၈)၊ သုခဝတ်လမ်း

ရန်ကုန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်ထက် (၀၈၀၀၃)

အောင်ပရိမီ ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၁၂၇)၊ ၅၂ လမ်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပိုးရိုက်

ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြင့်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၉၆)၊ ၁၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ◆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ◆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ◆ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ◆ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးတို့နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ နိုင်ငံသား၏ပြည်တွင်းရေးကိုင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ◆ အချုပ်အခြာပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ◆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စွာစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီမံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ ဆေးကုသမှုစီးပွားရေးစနစ်ပိုပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ◆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ◆ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- ◆ အဖိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- ◆ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ◆ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ပန်းသိင်္ခင်

မောင့်ပခုံးတစ်ပက်

BURMESE
CLASSIC

ချစ်သူကလေးရယ်
လမ်းပျောက်ပြီးဘေးငယ်မနေပါနဲ့။

မှောင်မည်းနည်း ညထဲ
မီးအိမ်ငယ်ကလေး ထွန်းပြီး
မင်းကို ကိုယ် လမ်းပြခေါ်ပါ့မယ်။
မင်း ယုံယုံကြည်ကြည် လိုက်ခဲ့ပါ။

မထင်မှတ်ပါဘဲ
ကိုယ်ရုတ်တရက် လဲကျသွားစဉ်မှာ
ချက်ချင်း ပြန်ထရပ်ဖို့
ကြိုးစားမိတဲ့
ကိုယ့်ဆီ ... ကမ်းလာတဲ့
မင်းလက်တစ်ဖက်အတွက်
ကျေးဇူးပါပဲ ချစ်သူ

ခင်လွန်းခင်

◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆

ဒေါ်သီသီသန့်က ကားထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရင်း
ဆေးရုံက ကိစ္စတွေကို ပြန်စဉ်းစားနေမိ၏။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဆေးရုံနှင့်အိမ် အချိန်ကုန်ရင်း သား
'မင်းကောင်းကင်' ကို ပစ်ထားသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား မသိ။

သားအမိနှစ်ယောက်တည်းရှိတာမို့ သားအတွက်
စိတ်ပူမိစရာ အမှန်။

ဖုန်းဝင်လာတော့ ကောက်ယူ ထူးမိသည်။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“မမ . . . ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ၊ လက်ဆောင်တော့ ပိုပြီး လူ မလာဘူးလား၊ ကိုယ့်တူမအရင်းပါဗျာ”

“ဆေးရုံမှာ အရေးကြီးခဲ့စိတ်စရာ ရှိလို့ပါ၊ ဖြူလေးရဲ့ စေ့စပ်ပွဲ မလာဖြစ်ပေမယ့် လက်ထပ်ပွဲတော့ ရောက်မှာပါ”
ဟု ဆိုမိ၏။

“မင်းကောင်းကင်ကို လွှတ်လိုက်လေ၊ ဖြူလေးတို့က သူ့ကို တအား တွေ့ချင်နေတာ၊ သူတို့မှာ ဒီအစ်ကိုကြီးပဲရှိတာ မဟုတ်လား”

“မင်းကောင်းကင်က လောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ပြော စကား နားမထောင်ဘူး၊ သူ့အဖေသာရှိရင် သူတော့မလွယ်ဘူး”

“မမ . . . သူ့ကို ရအောင် လွှတ်လိုက်ပါဗျာ၊ သူ အိမ်ထောင်ကျအောင် မိန်းမလှလေးတွေ ရွေးပေးမယ်၊ သူ ငြင်းလို့ မရဘူး”

“ဒါပေမယ့် . . . သူက ကြိုက်မှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား၊ သူ့ဇနီးလောင်းနဲ့ကျမှ သူ သဘောပေါက်မယ်၊ သူကြိုက်မယ့်

မိန်းကလေး ရှိမှရှိပါ့မလားပဲ၊ ရှိခဲ့ရင်တောင် ဘယ်သွားရှာရမလဲ မသိဘူး”

သားအကြောင်းကို ကျကျနန သိထားတာမို့ ဒေါ်သီသီ သန့်က မောင်ဖြစ်သူ ‘လူသန့်’ ကို ပြောလိုက်၏။

သားဦးလေးကလည်း သားဖြစ်သူကို မိန်းမပေးစားချင် တာ ကြာပါပြီ။

အလှမ်းဝေးနေလို့သာ။
အိမ်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ လှေကားက ဆင်းလာသော သားကို . . .

“သား ဦးလေး ဖုန်းဆက်တယ်”
ဟု ပြန်ပြောပြမိ၏။

သားက ဟန်ပါပါ ပြုံးရင်း ပခုံးတွန့်ကာ အမေ ပြောလာ မည့် စကားကို သိနေသလိုလို . . .

“စေ့စပ်ပွဲကို သား မလာဘူးဆိုလို့ သူ စိတ်ဆိုးနေတယ်”
ဟု ဆိုရင်း . . .

“ဒီကြက်ကင်က ဆိုင်က ဝယ်ထားတာ”

ဟု စားပွဲမှာ ချပေးမိ၏။

“အဲဒါကြောင့် တစ်ခုခု လိုနေပါတယ်လို့ ထင်သားပဲ”

သားက ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်နေပြီမို့ လိုအပ်သမျှ ပြင်ဆင်ပေးရသည်။

“သား . . . ဖြူလေးက သားကို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် လို သဘောထားတာ၊ သား မသွားရင် သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ လိမ့်မယ်”

မင်းကောင်းကင်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ထမင်း တစ်ဇွန်း ခပ်ထည့်ကာ . . .

“ဒီဟာတွေပဲ စားစားနေရတာ သား ငြီးငွေ့လာပြီ”

ဟု စကားလွှဲ၏။

ခဏခဏ အငြင်းစကားဆိုရတာ ဝန်လေးလို့ပါ။

“ဒီ ငါးကြော်ကို ကြည့်ပါလား၊ ဆီတဝင်းဝင်းနဲ့ ရွံစရာ ကြီး”

“အဲဒါ မေမေ မှာထားပါတယ်၊ ဘာချက်ချက် ဆီလျှော် ချက်ဆိုပြီး . . . မေမေ မချက်ပေးနိုင်တာ တောင်းပန်ပါတယ် သားရယ်”

“မေမေ တကယ်ပြောတာ၊ မေမေ လူနာနှစ်ယောက် က မေမေမရှိရင် မဖြစ်ဘူး၊ တစ်ယောက်က ခွဲစိတ်ရမယ်၊ အဲဒါကြောင့် စေ့စပ်ပွဲ မေမေ မသွားနိုင်တာ၊ သား သွားသင့် တယ်၊ မေမေမွေးလူနာက အဲဒီနေ့မွေးမှာ . . . အမြွှာငိုက် . . . သား သိပါတယ်၊ မေမေသူငယ်ချင်း သက်စာရဲ့သမီးလေး”

“သား မသွားချင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဘာလို့ မသွား ချင်တာလဲ . . . ပြောပြ . . .”

ဟု မေမေက မေးလာသောအခါ . . .

“ရှိတယ် . . . မေမေ”

ဟု မင်းကောင်းကင်က ချက်ချင်းဖြေ၏။ ပြီးမှ မေမေ ကို လှမ်းကြည့်ရင်း . . .

“သား . . . ရန်ကုန်ကို ခြေချတာနဲ့ လေးလေးရူက

ရွေးတော့မယ်၊ သူက M.A၊ သူက B.A၊ သူကတော့ Ph.D၊
သူက ချမ်းသာတယ်၊ သူက မျိုးရိုးကောင်းတယ်၊ သူလည်း အောင်
မြင်ကျော်ကြားတာပဲ... မဆိုးဘူးဆိုပြီး သားကိုစားမှာ အစိမ်း
စားမှာဗျာ”

“မေမေလုပ် သားကြိုက်ကြိုက်၊ မကြိုက်ကြိုက် အတင်း
ကျွေးသလိုမျိုးပေါ့၊ လေးလေးလူ စီစဉ်မှာ သားသိတယ်၊
လေးလေးလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ၊ သားကြိုက်ကြိုက်
မကြိုက်ကြိုက်... အတင်းပေးအယ် ဆိုတာပဲ”

မင်းကောင်းကင်အသံက စိတ်ပျက်လက်ပျက်။

“သား တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်တော့
မလို့လား”

ဟု မေမေက မေးလာ၏။ သူက မဆိုင်းမတွပင်...

“လူပျိုကြီးတွေက အသက်ရှည်တယ်ဗျာ”

ဟု ဖြေလိုက်၏။

“သူတို့ရဲ့အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့လို့ပါ သားဇန့်”

“သား လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တယ်”

မင်းကောင်းကင်က အချုပ်အခြယ် မကြိုက်၊ အနှောင်
အဖွဲ့ မခံ၊ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်အေးဆေးစွာ နေတတ်
သည်။

ကောင်မလေးတွေကို စိတ်မဝင်စား။

သူ ထမင်းစားနေတုန်း ဖုန်းမြည်လာတော့ မေမေက
သွားထူးပြီး၊ သူ့ကို ဖြူလေးဖုန်းဟု ခေါ်ပေး၏။

“စေ့စပ်ပွဲကို ကိုကြီး မလာဘူးလို့ မေမေ ပြောတယ်
ဟုတ်လား”

ဖြူလေးအသံက ငိုသံစွတ်နေတာမို့ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်
ကာ...

“အဲဒါက...”

ဟု ပြန်ဖြေရခက်နေမိသည်။

“ငိုနေတာလား”

“မငိုပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖေဖေက စကားနားမထောင်ဘူးတဲ့၊ ကိုကြီး မလာရင်
ညီမလေး လက်မထပ်ချင်တာ ဘယ်သူပြောပေးမလဲ”

ဖြူလေး စကားက ဆန်းနေသည်။

ဖြူလေးဆန္ဒ မပါဘဲ လူကြီးတွေက ဇွတ်စီစဉ်တာ

များလား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖြူလေး . . . ရှင်းပြဦး ငါ့ကို . . .”

“ညီမလေး သူ့ကို မချစ်ဘူး”

“ဟေ . . .”

ဟု အံ့သြသွားရင်း . . .

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ စေ့စပ်လဲ”

ဟု မေးမိ၏။

“အိမ်က လူတွေ အတင်းအကြပ်လုပ်လို့ လက်ခံရတာ”

“ဘာ . . . ညီမလေး ဘာလုပ်မလဲ၊ ဒီအတိုင်း ငဲ့ခံမလို့
လား၊ ငြင်းလေ ငြင်းရမှာပေါ့၊ ညီမလေးမှ လက်မထပ်ချင်ဘဲ”

“သူတို့ ဖိတ်စာကမ်းတာ ထိုင်ကြည့်နေမယ်”

“ပြီးတော့ရော . . .”

“သူတို့က ညီမလေးကို သတို့သမီးဝတ်စုံ ဝယ်ပေးလိမ့်
မယ်”

“ပြီးတော့ရော . . .”

“ညီမလေးကို ခန်းမထဲ ခေါ်သွားမယ်”

ဖြူလေးအသံက တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ထားပုံပါ။

“ပြီးတော့ရော . . .”

“ညီမလေး ထွက်ပြေးမယ်”

“မခံပြန်နဲ့ . . . ဖြူလေး၊ ကိုကြီး လာမယ်”

ဟု သူ ချက်ချင်းတားမိသည်။ အဲဒီလို လုပ်လို့ မဖြစ်။

“ကိုကြီး လာမယ်တဲ့”

ဖြူလေးက ဝမ်းသာအားရ ရေခွက်ပြီး ဖုန်းချကာ တခစ်
ခစ် ရယ်မိ၏။ သည်လိုမှ ညာမခေါ်လျှင် မင်းကောင်းကင်ထ
လာမှာမဟုတ်။

ဖေဖေရော၊ ဖြူလေးရော၊ ညီမလေးရော၊ မောင်
လေးရော အားလုံးက လာစေချင်တာ၊ ကိုကြီး မင်းကောင်းကင်
ကို တစ်အိမ်လုံးက ရောက်လာဖို့ မျှော်လင့်တာ မဟုတ်လား။

ဖြူလေး စေ့စပ်ပွဲမှာ ကိုကြီးကို ရှိစေချင်ပါသည်။

“လုံးဝ မသွားဘူး”

ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း ဖြူလေးစကားတွေကြောင့်
မင်းကောင်းကင် စိတ်ကူးပြောင်းသွားရသည်။

အဝတ်အိတ် ကောက်ယူကာ ထွက်လာခဲ့၏။

“ဒီမှာ ကျွန်တော် ဒီခရီးစဉ်နဲ့ လိုက်ရမှ ဖြစ်မှာမို့လို့ပါ”

“ထိုင်ခဲ့တွေ မရှိတော့ပါဘူး”

ဟု လက်မှတ်ရောင်းသော ကောင်မလေးက အာနာပျံး
နှင့် ဆို၏။

“ကျွန်တော့်ထိုင်ခုံ ရောင်းပြီးပြီလား”

ဟု မေးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ သူ မကျေမနပ်ဖြစ်သွား

တာ . . .

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ . . .”

ဟု ထပ်မေးမိသည်။

ကြိုတင်ဖုန်းနှင့် (Booking) လုပ် ထားပေမယ့် သူက
ကားထွက်ခါနီးမှ ရောက်လာတာကိုး။

ဆက်ဆက်လာမယ်ဆိုတာ ဖုန်း ထပ်ဆက်သင့်တာ။

“ဟိုမှာ ဖုန်းဆက်နေတဲ့ အစ်မကို . . .”

“ခဏလေးနော် . . . ကျွန်တော် သွားပြောကြည့်မယ်”

မင်းကောင်းကင်က ဖုန်းပြောနေသော ကောင်မလေး

အနား တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

ချိုအိမ်မွေးပျံ့သော ရနံ့လေးတစ်မျိုးကို ဦးစွာ ရှုရှိုက်မိ၏။

လှင်းဘောင်းဘီကလေး တီရှုပ်ရဲရဲကလေးနှင့် အင်မ
တန် ချစ်စရာကောင်းသော ကောင်မလေးပါ။

သူမဆီမှ ရေမွှေးနံ့လား ရှန်ပူနံ့လား ခွဲခြားရခက်သော
ရနံ့ကလေးတစ်မျိုးက သူ့ဆီလွင့်လာကာ မှတ်မိယဉ်ပါးသွား
သလိုပါ။

“ဘယ်လိုခံစားရသလဲ သိလား၊ တအား လွမ်းတယ်၊
လွမ်းတယ် မဟုတ်လား၊ မလွမ်းဘူး ဟုတ်လား . . . ရတယ်၊
နောက်နှစ်ရက်လောက် ထပ်နေလိုက်မယ်၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့
ခရီးစဉ်နဲ့ လာမယ်”

ရယ်ချင်မြူးကာ ဖုန်းပြောနေတာမို့ သူ့ဘေးရောက်နေ
တာ မသိ။

“တစ်ဆိတ်လောက်”

“ရှင်”

သူ အသံပြုမှ ဘေးကို ဆတ်ခနဲ ဝဲကြည့်လာ၏။

“တစ်ခုလောက် ကူညီပါလား”

“ပြောလေ . . .”

ဟု သူမက မေးဆတ်ပြီ၏။ သူက အပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် အားနာစွာ . . .

“မင်း ထိုင်ခုံ ရမလား”

ဟု မေးမိသည်။

ကောင်မလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ထိုင်ခုံကနေ ဆတ်ခနဲထလျက် လက်ဆန့်တန်းကာ ‘ထိုင်ပါ’ ဟု အမူအရာနှင့် ဆို၏။

လွဲသည်။

သူလိုချင်တာက တစ်ခြား . . . သူပြောတာ အဲဒီခုံ မဟုတ်။

“ကိုယ်ပြောတာ ဒီခရီးစဉ်က ထိုင်ခုံ . . . ကားထိုင်ခုံပါ။ ကျွန်တော် ဘိုကင် လုပ်ထားပြီးသား၊ နောက်ကျနေလို့ ခင်ဗျားကို ရောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်သား ရန်ကုန်က ကလေးဆေးရုံကြီး မှာ . . . သားက သိပ်ဖျားပြီး အသည်းအသန် ဖျားနေတယ်”

ဟု မင်းကောင်းကင်က ပါးစပ်ထဲရှိရာ ညာလိုက်၏။

“ဘာရောဂါလဲဟင်”

ဟု ကောင်မလေးက သိပ်မသင်္ကာသလို မေးလာ၏။

သူလည်း ညာပြီးလက်စနှင့် ပိပိရီရီ ဆက်ညာ၏။

“နှလုံးရောဂါ”

“အသက်ဘယ်လောက်လဲ”

ဟု ဇဝေဇဝါ မျက်နှာကလေးနှင့် မေးလာသော

အခါ . . .

“၂၆ နှစ်”

တုံးတိတိ ဖြေမိ၏။

သူမက မျက်လုံးပြန့်၍ . . .

“ရှင်ကော . . .”

ဟု ဆက်မေးလာသည်။

“၂၆ နှစ်”

“အဖေရော သားရော ၂၆ နှစ်လား”

၂၀ ပရိသိခိုင်

ပါးစပ်ကလေးကဟလျက် အလွန်အံ့ဩစွာ ဆိုလာ
တော့ သူ ရှက်ရှက်နှင့်ရယ်ကာ . . . ဖုံးဖိဖို့ ကြိုးစားရသည်။

“သားကို မေးတာလား၊ ကိုယ်က ၂၆ နှစ်ဆို သူက
ဘယ်လောက်ရှိမလဲ၊ ၃ . . ၄ နှစ်ပေါ့၊ ဟုတ်တယ် . . . ၄ နှစ်”

“အဲဒီကလေးလေးက နှလုံးရောဂါ ရှိသလား”

ဟု သံသယမျက်လုံးနှင့် ကြည့်ကာ မေးလာ၏။

လုံးဝ မယုံ။

ယုံပေးလို့ မရ။

“မင်း ဆရာဝန် မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဟု သူက မေးပြီးမှ . . . ဆက်ညာဖို့ စဉ်းစားထား၏။

“ဟင့်အင်း . . . ကျွန်မ ဆရာဝန် မဟုတ်ပါဘူး”

စူးစူးလက်လက် မျက်လုံးကလေးနှင့် ကြည့်ကာ ခေါင်း
ရမ်းသည်။ စွဲမက်ဖွယ်ရာ အပြုံးကလေးနှင့် ကြည်လင်အေးမြ
သော မျက်နှာ။ သူ ဆက်ညာရမှာပင် ဝန်လေးသွားသလိုပင်။

ကောင်မလေးကို အားနာစရာ။

သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။

သူ အချိန်မီရောက်မှသာ ဖြူလေးဆန္ဒကို သေချာ
မေးမြန်းပြီး တားစရာရှိတာ တားခွင့်ရမှာ။

သူ နောက်ကျလို့ လုံးဝ မဖြစ်။

“ဒါမျိုးက ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ နှလုံးမှာ ဇကာပေါက်ဖြစ်နေ
တာ”

“ရှင်”

“အဖျားတွေတက် . . . သွေပေါင်ချိန်လည်းကျ၊ အား . .
အရမ်းသနားစရာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

ကောင်မလေးက မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် ဇဝေ
ဝေါ မျက်နှာကလေး။ မျက်တောင်ကလေးခတ်ကာ ခတ်ကာ။

“ကိုယ်က ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ သူ့က အဲဒီကနေ
ခေါ်နေတယ်၊ ဖေဖေ . . . ဖေဖေနဲ့ . . . ရင်ထဲမှာ ပူပြီး ဘာမှ
လုပ်လို့ မရဘူး”

ကောင်မလေးက ပင့်သက်ရှိက်သည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ကိုယ်မရှိရင် သူ ဆေးသောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်
ရန်ကုန်ကို ရောက်မှ ဖြစ်မယ်၊ သားကို ဆေးတိုက်ရမယ်၊ ပစ်
ထားလို့ မဖြစ်လို့ပါ”

ဟု သူက အနူးအညွတ် တောင်းဆိုလိုက်၏။

“ကူညီနိုင်တဲ့ လူဆိုလို့ မင်းပဲရှိတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး
နောက်ခရီးစဉ်ကျမှ စီးပါ၊ ဒီမှာ နေဖို့ စီစဉ်ပေးပါမယ်”

သူက မရမက ပြောသည်။

ကောင်မလေးက သူ့ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ပြီး
နောက် . . .

“မဖြစ်ဘူး”

ဟု ခေါင်းခါ၏။

“ဗျာ”

သွားပါပြီ။

ညာလိုက်ရတာ မောသွားပြီ။

“မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မအတွက် မစိုးရိမ်နဲ့လို့ ပြောတာ၊

နောက်ခရီးစဉ်နဲ့ လိုက်လိုက်မယ်၊ ရှင် သွားရဖို့ အရေးကြီးတယ်
မဟုတ်လား”

ဟု ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ကားလက်မှတ်ကို ထုတ်ယူ
လျက် . . .

“ရှင်ခံစားချက်ကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

ဟု ဆိုလာသည်။

ဟာ . . .

သူ ဝမ်းသာသွား၏။ ပီပီရီရီ ညာတာကို ယုံသွားခဲ့ပြီ။

“ကျွန်မဇာတ်မှတ် ဖျက်လိုက်ပြီး၊ ရှင်ကို လွှဲပေးမယ်
လား”

ဟု လက်မှတ်ရောင်းရာ နေရာဆီ လျှောက်သွားကြ
သည်။

“ကျွန်တော့်လက်မှတ် လုပ်ပေးပါ”

ဟု သူက လက်မှတ်ရောင်းသော ကောင်မလေးကို
တောင်းဆိုလိုက်၏။

ကောင်မလေးက ကားဘေးအထိ သူ့ကို လိုက်ပို့
ပြီး...

“ပြတင်းပေါက်ဘေးက ထိုင်ခုံ...”

ဟု ပြောပြသည်။ သူက ကောင်မလေးကို အားနာပြီး
တစ်ခု ပြုံးပြပါ၏။

“သူ ကောင်းသွားမှာပါ”

အားပေးနှစ်သိမ့်သလို ဆိုလာသောအခါ သူ ကြောင်
အမ်းကာ...

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု လွှတ်ခနဲ ပြန်မေးမိသည်။ ကောင်မလေးက သူ့ကို
စာနာနိုင်သလို ပြုံးနေပါရောလား။

“ရန်ကုန်က ရှင်ကလေးပေါ့”

သားအတွက် စိုးရိမ်စိတ်နှင့် အယောင်ယောင် အမှား
မှား ဖြစ်နေသည် ထင်ရှားတာလား။

“ကလေး...”

“အင်းလေ... ရှင်သား နေမကောင်းဘူးဆို”

ကမန်းကတန်း ခေါင်းပြန်ညိတ်ရသည်။

“ခင်ဗျား ခုလို ကူညီတဲ့အတွက် သူ ကောင်းသွားမှာပါ”

ကောင်မလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် တစ်ခွန်းဖြည့်လိုက်
၏။ သူမနှုတ်ခမ်းမှာ ကျေနပ်သော အပြုံးကလေးတစ်ခု။ သူ့ကို
လက်ပြရင်း ကျေနပ်စွာ ကျန်ရစ်ရှာသည်။

“လေးလေးလား... ကျွန်တော် လာမယ်၊ လေးလေး
ကြိုနေနော်... ကျွန်တော် ကားနဲ့ ခုပဲ ထွက်လာပြီ”

ဟန်းဖုန်းနှင့် လေးလေးလူစီ အကြောင်းကြားထားလိုက်
၏။ လက်ထဲ ကိုင်ထားသော ကားလက်မှတ်ကို ကြည့်ပြီး သူ
တစ်ယောက်တည်း ရယ်မိသည်။

မင်းကောင်းကင်... မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဟုတ်
ကြီးမှတ်နေတုန်း။ မင်းပုံစံက ကလေးအဖေရုပ်လို ရင့်ထော်နေ
ပြီပဲ။

◆ ၈၈ ◆ ၈၈ ◆ ၈၈ ◆ ၈၈ ◆

လေးလေးလူက ကားထဲက ဆင်းလာသော သူ့ကို
ဆီးကြိုငွေ့ဖက်ကာ အားပါးတရ ဆိုလာ၏။

“သက်ကျော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ၊ မိန်းမလှလေးရပါစေ”

မင်းကောင်းကင် မျက်နှာ မချိုမချင် ဖြစ်သွား၏။

“လေးလေးကတော့ ခြေချလိုက်တာနဲ့ စပြီ”

မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်ရင်း . . .

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ဖြူလေးအတွက် စိတ်ပူလို့ လိုက်လာတာ”

“ကောင်လေးက လူရည်မွန်လေးပါ”

လေးလေးလူက ဖြူလေး ခံစားချက်ကို သိပုံမပေါ်။

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ရှားမှရှားတဲ့ လူစားကွ”

“သေချာလို့လား”

လေးလေးလူက ရဲရဲကြီး ခေါင်းညိတ်၏။

“မွန်တယ်၊ ရှားမှရှားပဲလေ”

မဟုတ်သေးပါ။

တစ်ခုခု လွဲနေပါပြီ။

ဖြူလေးပြောထားတာတွေက တစ်မျိုး။ ဘာလို့များလဲ။

“မင်း သူ့ကို သိလား”

လေးလေးလူက မေးလာ၏။

“ဖြူလေး သုတို့သားလောင်းကိုလား”

“မွန်ပါ”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

မင်းကောင်းကင်က ဖြူလေး ပြောပြထားသော စကား
အပေါ် နင်းလျှောက်ဖို့ စိတ်ကူးမိ၏။

လေးလေးကို မသိ သိအောင် ပြောပြမှဖြစ်မည်။

“သိတာပေါ့၊ တက္ကသိုလ်က Ph.D. ဘွဲ့ ရထားတဲ့သူ
လား”

လေးလေးက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ဒီမှာ . . . ဓာတ်ပုံ တစ်ဦး”

သူက ဓာတ်ပုံ ဆွဲယူကြည့်သည်။

“ဟာ . . . သွားပါပြီ၊ ထင်တော့ထင်တယ်၊ တကယ်တော့

အဲဒီလူ ဖြစ်နေတာကိုး”

ဟု ယူကျုံးမရပုံစံ လုပ်ပြတော့ . . .

“ငါ့သွေးတွေ တက်နေပြီ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာ”

လေးလေး ခေါင်းကြီးသွားတော့သည်။

“ငါ့သမက်လောင်းက ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အ
ပြဿနာ ရှိလို့လဲ၊ မင်း သိသမျှ ပြောကွာ၊ မခြင်းမချိန်ပြော”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“သူ့မှာ သူကြိုက်နေတဲ့သူ ရှိတယ်။ တွဲနေတာ ကြာပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး သိတယ်။ ဖြူလေးလည်း သိမှာပါ။ သူက ဖြူလေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အဲဒီတစ်ယောက်ကို ပစ်ခဲ့တာ၊ ဖြတ်လိုက်တာ။ သူတို့ချင်း တွဲခဲ့တာ နှစ်တွေ မနည်းဘူးပဲ”

“ဘာ”

မင်းကောင်းကင်က ခေါင်းကရမ်းရမ်းနှင့် လေးလေးကို နားချ၏။

“သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ”

လေးလေး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ခွင့်လွှတ်ရမယ် ဟုတ်လား”

မင်္ဂလာရက်ပင် ရွေးပြီးသား အားလုံး စီစဉ်ပြီးနေပြီ။

“လေးလေး ပြောထားတယ်လေ၊ သူက ရှားမှရှားဆို၊ တကယ်ပဲဗျာ၊ တစ်ဖက် ကောင်မလေး သနားပါတယ်။ ဒီလူ တော်တော် ရက်စက်တယ်”

“မင်း တကယ် ပြောတာလား”

မျက်နှာကြီး မည်းတက်ကာ လေးလေး အရွိုက်ထိသွား၏။

“ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်ပြောတာပါ လေးလေးရာ”

သူက ခုမှ ဖွင့်ဟ အသိပေးလိုက်သည်။

“ဖြူလေး ပြောတာလား၊ ဟုတ်လား”

မယုံသင်္ကာ မေးလာတော့ အခြေအနေက မဟန်သေး။

“မဟုတ်ဘူး၊ အသည်းကွဲနေတဲ့ကောင်မလေး ပြောပြတာ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်လျက်သားနဲ့ ခွဲခွာကွေကွင်းချပြီတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့သမက်က သူ့ကို လက်မထပ်တာလဲ”

လေးလေးက ချက်ချင်း ထောက်မေး၏။

“သူက လက်ထပ်ချင်ပါတယ်၊ အခြေအနေက မပေးဘူး၊ ဖြူလေးကလည်း မက်မောချင်စရာ၊ သူ လေးလေးသမက် ဖြစ်ချင်တာ၊ ပြီးတော့ သူ့မိဘတွေ စိတ်ဆင်းရဲမှာဇိုးလို့ သူ့အချစ်ကို စတေးခဲ့တာ၊ သူ့ရည်းစားကို ဖြတ်တာ၊ တကယ် ပြတ် မပြတ်လည်း မသေချာဘူး၊ ယူပြီးမှ ပြန်ဆက်ရင်လည်း ဆက်နိုင်တယ်”

“ခုထက်ထိ ချစ်နေတုန်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

လေးလေးလူက မင်းကောင်းကင်ကို အကဲခတ်လေ့လာ
နေ၏။ နည်းနည်းတော့ ရိပ်မိပြီ။

“ငါ့သမီးရဲ့ ပြိုင်ဘက်က ဘယ်သူလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဖြူလေးတို့နဲ့ တစ်နှစ်တည်း ကျောင်းပြီးတာပဲလေ၊
ကောင်မလေးက လှမှလှ၊ မင်းသမီးလေးလိုပဲ”

“ဟုတ်လား”

မင်းကောင်းကင်က လေးလေးကို ညာကောင်းကောင်း
နှင့် ညာနေတာ။

“ဟုတ်တယ်”

“ဖြူလေး ပြောတာနဲ့ လွဲနေပြီ၊ အဲဒီကောင်မလေးက
မင်းတို့ မန္တလေးမှာဆို . . .”

သူ တစ်ကွက် ဟာသွားပြီ။ ဘယ်ကမှန်း သူ သေချာ
မသိ။

“မန္တလေးမှာရော ရှိသေးလို့လား”

လေးလေးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

မင်းကောင်းကင် တမင်ပွဲဖျက်နေပြီဆိုတာ ဦးလူသန့်
ရိပ်မိသွား၏။

ထို့ကြောင့် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ . . .

“ဒါဆို ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ပစ်ရမှာပေါ့”

ဟု ခပ်တည်တည်ဆိုကာ . . .

“အိမ်ပြန်ကြမယ်”

ဟု မင်းကောင်းကင်ကို ခေါ်လာ၏။

မင်းကောင်းကင်က ကြိတ်ပြီး ပြုံးသည်။

သူ့စံကားတွေကြောင့် ထင်ရှင်တည်း လေးလေးလူ
သဘောထားပြောင်းသွားတာကို ကျေနပ်မိ၏။

သည်လိုမှ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ . . .

ဖြူလေး လက်မခံချင်သော မင်္ဂလာကိစ္စကို သူ့ရှေ့မှာ
မဖြစ်စေရပါ။

သူ ရောက်လာခဲ့ပြီပဲ မဟုတ်လား။

မရ . . . အရ တားကိုတားမှာ။

ဖျက်ကို ဖျက်မှာ။

သူက ဇွဲကြီးသည်။

◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆

ခင်လွန်းခင်က ထွက်သွားသော ကားကို ငေးကြည့်
ကျန်ရစ်ကာ ပင့်သက်ရှိက်သည်။

မတတ်နိုင်ပါ။

ဘယ်ဟာမှ လူ့အသက်လောက် အရေးမကြီးဘူး
မဟုတ်လား။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

နေမကောင်းသော သားကလေးကို မြန်မြန်တွေ့ခွင့်
ရဖို့ ကလေးအဖေကို ခုံနေရာ လွှဲပြောင်းရောင်းပေးလိုက်ပြီမို့
ခင်လွန်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာပါ။

ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိစ္စလည်း
မေ့ထားလို့ မရ။

မင်္ဂလာစေ့စပ်ပွဲကို အချိန်မီရောက်အောင် ချိတ်ထည်
တွေ ပို့ပေးစွဲမှာ။

ဖြူလေးတို့ လေးလေးလူတို့ ဘယ်လောက်မျှော်နေကြ
မလဲ။

စေ့စပ်ပွဲမှာ ဝတ်ဖို့ ဝတ်စုံကို ခင်လွန်းခင်က တာဝန်ယူ
ထားခဲ့တာပါ။

ဖြူလေးအတွက်ရော မျိုးကိုအတွက်ရော ဆင်တူချိတ်
လည်း ဝယ်လာပြီးသားပါ။

အားလုံး စီစဉ်ပြီးပေးမယ့် အပြန်ခရီးကျမှပဲ လာထစ်ငေါ့
သွားရသည်။

သည်နေ့ မသွားဖြစ်လျှင် တစ်ရက်နောက်ကျတော့မှာ
အနည်းဆုံးတော့ ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း
ပြောထားရတော့မည်။

ဖုန်းမဆက်ထားလျှင် သူတို့ စိတ်ပူပြီး မျှော်တစောင့်
စောင့် ဖြစ်နေတော့မှာ . . .

ခင်လွန်းခင် ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

ခုဇာတုန်းကလူ တမင် ညာပြောတာများလား။

ခင်လွန်း အညာခံလိုက်ရတာများလား။

ဒါဟာ လိမ်ညာခြင်းဆိုလည်း ခင်လွန်းက မလိုက်လျော
ဘဲ မနေနိုင်။

သူ ထုတ်ပြလာသော အကြောင်းပြချက်က အရမ်း
ခိုင်မာလွန်းလှပါသည်။

ညာနေတာဆိုလည်း လက်ခံပေးရတော့မှာ။

ဘာမှ မတတ်နိုင်။

ခင်လွန်းခင်က ရန်ကုန်ကို ဖုန်းခေါ်သည်။

လေးလေးလူလူ ဆီ ခေါ်မရတော့ ဖြူလေးဆီ ခေါ်၏။

ဖြူလေးက အရမ်း စိတ်ပူနေရှာသည်။

“ဒီနေ့ ကားရရင် ဒီနေ့ လာမယ်၊ မရရင် မနက်ဖြန် လာမှာပါ . . . ဖြူလေးရယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

“မမခင်လွန်း အချိန်မီ ရောက်ပါ့မလား”

“ရောက်အောင်လာမှာပါ”

“ဖြူလေး ဘာမှဝတ်စရာ စီစဉ်မထားဘူး”

“အင်းလေ . . . ခင်လွန်း ယူလာမှာပဲဟာ”

“ခုထက်ထိမှ မရောက်သေးတာ”

“ဖြူလေးရယ် . . . စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒီနေ့ လာမလို့ဘဲ၊ ကား လက်မှတ်တောင် ယူထားပြီးမှ . . .”

ခင်လွန်းခင်က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဟွန့် . . . မမကလည်း . . . ဒီမှာ အရေးကြီးနေတဲ့ ဟာ . . . ဘာလို့ ပေးလိုက်ရတာလဲ”

“သနားလို့ပါကွယ်”

“မမခင်လွန်းကတော့ . . . အဟုတ်ပဲ . . . သူများ ညာလား ဘာလား မသိဘဲ၊ အယုံလွယ်လွန်းတယ်”

ဖြူလေးက အသည်းယားနေ၏။

ခင်လွန်းခင်က အရမ်း သဘောကောင်းသည်။

ကိုယ်ချင်းစာတရား ရှိလွန်းသည်။

အဲဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေက ‘ခင်လွန်းခင်’ကို အမြဲ တဖွဖွ ချီးမွမ်းတာ။ အကောင်းပြောတာ။

“ကဲပါ . . . မမ ရောက်အောင် လာမှာပါ၊ စိတ်အေးအေး စောင့်နေနော်၊ မပူပါနဲ့”

“အင်း . . .”

ခင်လွန်းခင်က ဖြူလေး ကျေနပ်အောင် ဖုန်းဆက်ပြီးမှ စိတ်အေးသွားသည်။ သတို့သမီးလောင်းဆိုတာ ဘာမဆို စိတ် လှုပ်ရှားလွယ်ပြီး ပူပန်စိုးရိမ်နေတတ်တာ မဟုတ်လား။

ဖြူလေးက ခင်လွန်းအတွက်တော့ ညီမလေး တစ်ယောက်လိုပါ။

လေးလေးလူလူတို့ တစ်အိမ်လုံးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့တာ
လည်း ကြာပါပြီ။

ခင်လွန်းခင်က ကားလက်မှတ် ဝယ်ပြီးမှ ဒေါ်လေးတို့
အိမ်တို့ ခဏ ပြန်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ သူ့ကို ပြန်ပေးလိုက်ရသည့် ကား
လက်မှတ်ကလည်း သူ့ကားလက်မှတ်ပါပဲ။

သူ ဘွတ်ကင်လုပ်ပြီး လာမယူလို့ နောက်ကျနေလို့သာ
ခင်လွန်း လက်ထဲရောက်လာတာပါ။

သူ ညာတာလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ။

ကားလက်မှတ်ကို သူ ကြိုတင်ဝယ်ထားခဲ့တာပဲ မဟုတ်

လား။

လောလောလတ်လတ် ရောက်လာပြီး တမင် ကြံစည်
လိမ့်ညာခဲ့တာ မဟုတ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်လွန်းက ကျေနပ်စွာ ပေးလိုက်တာ
ပါ။

ဖြူလေးတို့ စေ့စပ်ပွဲမှာ ဝတ်မည့် ဝတ်စုံတွေကိုလည်း
အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပြီး အချိန်မီရောက်
အောင် ပို့ပေးရတော့မည်။

အချိန်မီ မရောက်လျှင် ခင်လွန်းခင်ကို အပြစ်တင်ကြ
တော့မှာ။

လေးလေးလူလည်း နားလည်ခွင့်လွှတ်မည် မဟုတ်။

အခန့်မသင့်လျှင် အလုပ်ပါ ပြုတ်သွားနိုင်သည်။

ခင်လွန်း ပင့်သက်မျှင်းမျှင်း ချမိ၏။

◆ ၈၈ ◆ ၈၈ ◆ ၈၈ ◆ ၈၈ ◆

မျိုးကိုက သားရေသေတ္တာကို ဖွင့်ချကာ ရှိသမျှ ပုဆိုး
တွေ အကျီတွေ တစ်ထည်ပြီး တစ်ထည်ကပ်ပြန်။ အချိန် မရှိ
တော့ပါ။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှ ဖြစ်မည်။

“ဒီဝတ်စုံနဲ့ ဘယ်လိုနေလဲ”

“ချစ်စရာလေး”

ဖြူလေးက အသံမထွက်ဘဲ ဇာဇာက ဝင်ပြော၏။

“လှတယ် . . . ကော်ပါတော့၊ စိတ်မဝင်စားဘူး”

ဖြူလေးက စိတ်ရှုပ်စွာ ဆို၏။

“လှလိုက်တာ”

ညီမလေး ဇာဇာက သူတို့ အစမ်း ဝတ်ကြည့်သမျှကို
ဝီဒီယိုကင်မရာလေးနှင့် မှတ်တမ်းတင်ပေး၏။

မောင်လေး ဘုန်းဘုန်းက တဟေးဟေးနှင့် သဘောကျ
ရယ်မောနေတော့ အခန်းလေးထဲမှာ ဆူညံနေ၏။

“ခင်လွန်းခင် အချိန်မီ မရောက်ရင်ရော၊ အဝတ်အစား
တွေ ယူမလာရင်ရော၊ ထကယ်ဆို ဒီနေ့ ရောက်ရမှာ၊ ဘာလို့
မရောက်သေးတာလဲ”

ဖြူလေးက စိုးရိမ်စွာ မေးလာ၏။

စုစပ်ပွဲမှာ ဝတ်ဖို့ ချိတ်တို့ ပိုးတို့ မန္တလေးအထိ သွား
ဝယ်နေသော . . .

သူတို့နှင့် မိသားစုလို ဖြစ်နေသော . . .

ဖေဖေအတွင်းရေးမှူးမလေး “ခင်လွန်းခင်” . . .

သဘောကောင်းလှသလို ဖေဖေ အရမ်းအားကိုးရသူ
လေးပါ။ “ထက်မြက် ဖြူစင်သည်။”

“မမလည်း တစ်ခုခု ရွေးထားမှ ဖြစ်မယ်”

ထိုအချိန်မှာပဲ ဦးလူသန့်နှင့် မင်းကောင်းကင် ရောက်
လာ၏။

ဦးလူသန့်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် . . .

“ဘာ၊ ခဝတ်အစားလဲ၊ ဘာစတိုင်လဲ၊ ဘာစိတ်လဲ”
ဟု မျက်နှာထား ခက်ထန်စွာနှင့် အော်ငေါက်၏။

“မျိုးကိုတောင် ဝတ်နေပြီ၊ ဖြူလေးမှ မကြိုက်တာ”

“မမ . . . ဖေဖေတောင် ကြိုက်တယ်၊ လှသားပဲဟာ”

ညီမလေး ဇာဇာက ဝင်ပြော၏။

“ဖေဖေ . . . လှတယ်၊ လိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်လေ”

ဇာဇာက ဖေဖေလက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်ကာတိုက်တွန်း
လာ၏။

“ဒီကို လာလေ . . .”

ဖေဖေက မျိုးကိုကို ရှေ့ခေါ်သည်။

“သမီးတို့ မမရဲ့ မင်းသားချောလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး

မယ်”

မင်းကောင်းကင်ဘက် လှည့်ကာ ဆို၏။

“သူက မင်းသားလေး မဟုတ်ဘူး၊ ဘီလူးကြီး”

ဖြူလေးဖေဖေ စကားကြောင့် မျိုးကို မျက်နှာပျက်သွား

၏။

“ဗျာ”

“ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်တယ်”

ဖေဖေက ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်သည်။

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

မျိုးကို သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်သွား၏။ ရုတ်တရက် ခံနိုင်

ရည် မရှိ။

“ဒါပေမယ့် ငါ နားလည်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ငါ့များ ဖေဖေ တဲ့”

မျိုးကိုကို စောင်းကြည့်ကာ ဦးလူသန်က မလိုလားဟန် ပြ၏။

“ဖေဖေ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဖြူလေးက မျက်လုံးပြူးကျယ်ကာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားရှာ၏။

“ဖြူလေး . . . ခဏလေး၊ စိတ်အေးအေးထားလေ”
မင်းကောင်းကင်က ဖြူလေးကို ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ဆွဲခေါ်

သွား၏။

“ကိုကြီး ဘာတွေ လုပ်ထားလဲ”

“ညီမလေး လွတ်မြောက်သွားအောင်လေ”

“ဒါ ကိုကြီးလက်ချက်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ဖြူလေး စွေ့စွေ့ခနဲသွား

၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“မှားပြီ၊ မျိုးကိုကို ဖြူလေး ချစ်တယ်”

“ဘာ”

သည်တစ်ခါ အကြပ်ရိုက်သွားရသူက မင်းကောင်းကင်။

မှားပြီ။

“ဇာဇာ သမီး . . . အထဲဝင်”

ဦးလူသန့်က သမီးငယ်ကို အမိန့်ပေးသည်။

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မင်းလည်း သွား”

ဟု မျိုးကိုကို နှင်ထုတ်၏။

“ဒါပေမယ့် . . .”

ဟု ဆိုပြီး မျိုးကို ဆင်ခြင်မပေးရဲ။

“အဲဒါပါ ယူသွား . . . ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ”

ဦးလူသန့်က အဝတ်အစားတွေပါ သယ်သွားစေ၏။

“ကိုကြီးကို ညာတာပေါ့”

“နို့မို့ ကိုကြီး ဘယ်လာမလဲ၊ လာစေချင်လွန်းလို့ ညာ
ခေါ်တာ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ဒါဆို လေးလေးကို ပြန်ပြောရမှာပေါ့၊ ငါကတော့
တကယ့်ကောင်ပဲ၊ အမှားကြီး မှားပြီကွာ”

မင်းကောင်းကင်က သူ့နဖူး သူ့ရိုက်ရင်း ထင့်ခနဲ ကား
လက်မှတ် ပြန်ပေးသော ကောင်မလေးကို မြင်ယောင်မိ၏။ သူ
လည်း ဖြူလေး ညာတာခံရပါရောလား။ လောလောလတ်လတ်
ဝဋ်လည်ခြင်းပဲလား။

သူ စခဲ့သော ပြဿနာကို သူ ပြန်ဖြေရှင်းပေးရတော့
သည်။

“မင်း လေးလေးကို မင်းက အရှူးလုပ်လိုက်တာပေါ့၊
ဟုတ်လား၊ ဘယ်ရမလဲ၊ မင်း မဟုတ်မဟာဇာတွေ ပြောမှန်းသိလို့
ငါ တမင် မင်းကို လက်စားချေတာ၊ မင်္ဂလာပွဲကို ဒီလို လွယ်
လွယ်ဖျက်လို့ ရမလား၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့သမက်တော့
မျက်နှာပျက်နေရှာပြီ”

ဟု လေးလေးက မျိုးကိုကို ဆို၏။

“မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်လာခဲ့၊ ဖြူလေး စေ့စပ်ပွဲ ရှိတာပေါ့”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

လေးလေးက သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဖုန်းဆက်ကာ ဖိတ်
နေတော့သည်။

“ကိုယ့်ကို ဘယ်သူကြိုက်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မိုးကိုက ဖြူလေးကို စသည်။

“ဘယ်သူမှ မကြိုက်ပါဘူး”

ဟု ဖြူလေးက မျက်စောင်းရွယ်၏။

နှုတ်ခမ်းစူကာ ထိုင်နေသော ဖြူလေးကို ဦးလူသန့်က
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

ဘာကိုဘယ်လို လုပ်ပေးရမှန်း မသိ။

စေ့စပ်ပွဲချိန်က ကပ်နေပြီ။

ခင်လွန်းခင်က ရောက်မလာသေးပါ။

“ဖြူလေး . . . သမီး အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူးလား”

“သမီးဝတ်စုံကို မမခင်လွန်း ယူလာမှာလေ၊ နောက်ပြီး
ဖိနပ်တွေရော အားလုံးပဲ၊ ဖေဖေကို ပြောသားပဲ၊ စေ့စပ်ပွဲ
ဆိုခင်ခင် သူ့ကို မန္တလေး မလွှတ်ပါနဲ့လို့၊ အခု သူ ရောက်
လာဘူး”

“သူ မနေ့က ရောက်ရမှာပါ”

ဖေဖေက စဉ်းစဉ်းစားစား ဆို၏။

“အားလုံး စောင့်နေတယ်၊ ရှိတာ တစ်ခု ဝတ်လေ”

ဖေဖေ ဆန္ဒစောစွာ တိုက်တွန်းပေမယ့် ဖြူလေးက
ခေါင်းမာစွာ ငြင်းဆန်နေ၏။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါ စေ့စပ်တာ။

“မဝတ်ဘူး၊ အဲဒီ ဝတ်စုံပဲ ဝတ်မယ်”

“သူ မလာတာနဲ့ သမီး စေ့စပ်ပွဲ ဖျက်လိုက်မှာလား”

ဖေဖေက သည်းမခံနိုင်စွာ မေးလာ၏။

ဖြူလေးက ဖြစ်သလိုဝတ်ပြီး စေ့စပ်လိုက်ရမှာလား။

မဖြစ်သင့်ပါ။

စေ့စပ်ပွဲအတွက် ကျကျနန ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီးမှ . . .

“မင်း နည်းနည်းနောက်ကျရင် စေ့စပ်ပွဲ ဖျက်လိုက်ရ
တော့မှာ”

တဖျတ်ဖျတ် ပြေးဝင်လာသော ခင်လွန်းကို ဖေဖေက
ပြောလိုက်၏။

“တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မ . . .”

“နောက်မှပြော၊ သူ့ကို မြန်မြန်လုပ်ပေးလိုက်၊ ငါ သွား
ဦးမယ်”

လေးလေးက ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံစကားပြောဖို့
ထွက်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျတာလဲ”

“ကားဂိတ်ရောက်တော့ . . . ပြောပြီးသားပဲ ဖြူလေး
ရယ်”

ခင်လွန်းခင်က ဖြူလေးကို အဝတ်အစားလဲဖို့ ဝိုင်းကူ
ပြင်ဆင်ပေး၏။

ဦးလူသန့်က ဧည့်သည်တွေထဲက မိန်းကလေးနှစ်ဦးနဲ့

ငါတောင်ကင်ကို မိတ်ဆက်ပေး၏။ လေးလေးကတော့လုပ်ပြီ။

“ဘယ်မှာနေလဲ”

လေးလေး တိုက်တွန်းလို့သာ မေးလိုက်တာပါ။

“ဒီနားမှာပဲ . . . ရွှေတောင်ကြားလမ်း”

“အင်းယားလမ်းမှာနေတာ”

“ရှင်ရော”

ဟု ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ပြန်မေးသည်။

“အိမ်မှာနေတာ လမ်းပေါ်မှာ မနေဘူး”

ဟု သူက ခပ်တည်တည် ဆိုလိုက်၏။

ကောင်မလေး နှစ်ယောက်က မျက်နှာပျက် အနေခက်

သွားတော့ လေးလေးက . . .

“သူက အမြဲနောက်နေကျ . . .”

ဟု ဝင်ဖာထေးသည်။

မင်းကောင်းကင်က လေးလေးလူ ဝင်ပြောပေးတာကို

လက်မခံဘဲ။

“လေးလေး . . . ကျွန်တော် အတည်ပြောနေတာ”

ဟု စ၊ နေသေးသည်။

ခန်းမကြီးထဲကို ဖြူလေးထွက် လာတော့မှ စကားစ
ပြတ်သွားပြီး လေးလေးက ဖြူလေးကို ဝမ်းသာအားရ ကြည့်၏။

“အရမ်းလှတာပဲကွာ၊ ဒါ . . . ငါ့အတွင်းနေမှာမလေး
ရဲ့ စိတ်ကူးဒီဇိုင်းကွ”

ဟု လေးလေးက ဂုဏ်ယူစွာ ဆိုသောအခါ . . .

“ရှင်”

“မင်း”

မင်းကောင်းကင်နှင့် ခင်လွန်းခင် တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်မိ၏။

“မယုံနိုင်စရာဘဲ”

“ကျွန်တော်ရောပဲ”

“နင်တို့ သိကြလား”

လေးလေးလူက မေးလာ၏။

မယုံသင်္ကာ ကြည့်နေ၏။

“ငါ ပြောထားတယ်လေ... လက်မှတ်ပေးလိုက်တာ”

ဟု ခင်လွန်းက ဖြူလေးကို ပြောပြလိုက်၏။

ဖြူလေးက အံ့သြသွားသည်။

“ခင်လွန်းခင်က ဒီဇိုင်းထုတ်ထားတာလေ...”

ခေတ်မီပြီး မဟာဆန်တဲ့ ခင်လွန်းခင်၏ ဝတ်စုံလက်ရာ
ကို အသိအမှတ်ပြုကြသည်။

“အယ်လိုနေသေးလဲ... ရှင့်သားလေးလေ”

“သားလား နေကောင်းပါတယ်”

“ဘာ... ဘယ်က သားလဲ”ကိုကြီး ဘာတွေပြောနေ
တာလဲ”

“မျိုးကို... ညီမလေးကို ရှာနေတယ်... ဟိုဘက်
မှာ...”

မင်းကောင်းကင်က ဖြူလေးကို မရမက ဖယ်ထုတ်၏။

မျိုးကိုက ဖြူလေးကို လာခေါ်သွားတော့ ဖြူလေးမှာ

ဆက်ပြီး ပြောခွင့် မရရှာ။

“ဆော့နီး”

“ဟွန်း... လူညာ”

ခင်လွန်းခင်က နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ အပြစ်တင်ရင်း
ချာခနဲ လူညာထွက်သွား၏။

တိုက်ဆိုင်မှုက စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလွန်းနေပါလား
သည်တစ်ခါပဲ သည်တစ်ယောက်ကိုပဲ ညာဖူးတာပါ။

တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး အညာပေါ်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ သည်။

“ဒီစေ့စပ်ပွဲကို မမိမှာ စိုးလို့ပါ”

ဧည့်သည်တွေကြားထဲ ရပ်နေသော ခင်လွန်းခင်ကို
သွားရှင်းပြပေမယ့် ခင်လွန်းခင်က သူ့စကားကို လက်မခံဘဲ
မျက်စောင်းရွယ်ကာ ရှောင်ထွက်သွား၏။

“ကြံမိကြရာပါဗျာ... ကျွန်တော် လူညာမဟုတ်ပါဘူး
ယုံပေးပါ”

ဟု သူက ဇွတ်ရှင်းပြနေ၏။

“အလကား . . . မယုံနဲ့ မမခင်လွန်း၊ ဟွန်း . . . ကိုကြီး
လုပ်လို့ ဖြူလေးဝတ်စုံ နောက်ကျတော့မလို့ နည်းနည်းပဲ လိုတာ”

ဖြူလေးက ခင်လွန်းခင်လက်ကို ဆွဲခေါ်ကာ သူ့အနား
တ ထွက်သွား၏။

သူ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

ယောင်ချာချာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။

သူ ရှင်းပြတာကို ဘယ်သူမှ လက်မခံ။

ခက်နေပါလားကွာ။

ဖြူလေး စေ့စပ်ပွဲကို အချွန်မီတာနိုင်အောင် သူက
ကြိုကြိုတင်တင် ရောက်အောင်လာခဲ့ရတာ။

အခုတော့ သူ့စေတနာကို ဘယ်သူမှ မမြင်။

◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆

“လေးလေးလူရယ်၊ ဒေါ်လေးနှင်းရယ်၊ ပြီးတော့ မိုးကို
ဖြူလေးနှင့် ဇာဇာ၊ လေးလေးတို့အလုပ်ထဲက ဦးမော်ကြီး . . .

“ဒီတစ်ယောက် မဆိုးဘူး”

“နာခေါင်းကြီးတယ်”

“သူ့ဘဏ်ထဲက ငွေက ပိုကြီးတယ်”

ဓာတ်ပုံအယ်ဘမ်ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဆိုနဲ့

ကြတာ . . .

“ထားလိုက်ပါ ဖေဖေရာ၊ ကိုကြီးက လက်ထပ်ချင်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

“သောက်ဖူးဆိုတာ အိမ်ထောင်မပြုမချင်း မပြည့်စုံဘူး၊

ငါ့ရင် ပြည့်စုံသွားပြီ”

ဟု လေးလေးလူလူ ဆို၏။

“ဒါကိုကြည့်”

လေးလေးလူလူ နောက်အယ်ဘမ်တစ်ခု ထုတ်မူလာ

၏။

“ဒီတစ်ခါ ထကယ့်အချောအလှတွေ ဆန်ခါတင် ရွေး
ထားတယ်”

အားရဝမ်းသာ အော်ပြောလိုက်၏။

“ဒါတွေက သမီးတို့ရဲ့ ယောင်းမယောင်းတွေလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ . . .

“အားလုံး မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ပဲ”

မင်းကောင်းကင် ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာတော့ လေးလေး

ရွှင်မြူးသွားကာ . . .

“ကြည့်ပါဦး”

ဟု ဓာတ်ပုံတွေ အတင်းထိုးပြတော့သည်။ မင်းကောင်း

ကင်က အားနာပါးနာ ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါ၏။

‘သူ့ကို ဒီနေ့ ညနေ မင်း တွေ့ရမယ်’

“ဘယ်သူ ပြောလို့လဲ”

“ငါပြောတာ”

“ကျွန်တော် ပြောလို့လား”

မင်းကောင်းကင်က လေးလေးကို ခွန်းတုံ့ပြန်သည်။

အဲဒါတွေ ညစ်လို့ သည်ကို မလာချင်တာ။

“ဒါပေမယ့် ငါပြောတာ မင်းနားထောင်”

“ကျွန်တော့်ကို မမေးဘဲ လေးလေး ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်

မှာလဲ”

“ငါ မင်းကို မေးတာပဲ၊ မင်းမှ မဖြေတာ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မှ . . .”

လေးလေးလူလူ လက်ကာပြပြီး တောင်းတောင်းပန်ပန်

နှင့်။

“ဒါပေမယ့် မနေနဲ့ တစ်ယောက်ရွေး . . .”

ဟု ဆိုလာ၏။

မင်းကောင်းကင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်၏။

“နှစ်စုံတွဲမင်္ဂလာဆောင်မယ်၊ ဖြူလေးတို့နဲ့ မင်းတို့ . . .

တစ်ခုဝယ် တစ်ခု အလကားရမယ်၊ ခန်းဘင်ပစ္စည်းတွေ Discont
ရမှာကွ၊ ပြီးတော့ ပျော်စရာကြီး”

“ဒါ ချွေတာရေး မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် တစ်ဘဝလုံးနဲ့
ဆိုင်ဘယ် လေးလေး”

ဟု မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ငါလည်း မင်းစိတ်ချမ်းသာဖို့ လုပ်နေ
တာ၊ ငါက မင်းအဖေလိုပဲလေ . . . မင်းကိစ္စ ငါ့ကိစ္စပဲ”

“လေးလေးက ကျွန်တော့်အဖေ မဟုတ်ဘူး”

ခပ်မာမာ ပြန်ပြောလိုက်တော့ လေးလေးလူလူ ငြိမ်ကျ
သွားပြီး သူ့ကို ခပ်တွေတွေကြည့်ကာ နေရာမှ ထသွား၏။

“လေးလေး . . . ဖြူလေး၊ ဇာဇာ သူ့ကို ရှင်းပြပါဦး”

“ကိုကြီးလုပ်တာ ကိုကြီးချော၊ ဖြူလေးတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“လုပ်ပြီကွာ”

မင်းကောင်းကင် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမှန်း မသိ၊

လေးလေးအပေါ် သူ စကားမှားသွားပြီ။

သူ့ကို တကယ်ပဲ လေးလေး စိတ်ဆိုးသွားပြီလား။

◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆

ခင်လွန်းခင်က ဦးလူသန့် နောက်ကနေ လေဒီရှုအချွန်
ကလေးနှင့် တဖျတ်ဖျတ် တဒေါက်ဒေါက်လိုက်ကာ . . .

“လေးလေးလူ”

“မခေါ်နဲ့”

ဦးလူသန့်က အော်သည်။

“ခင်လွန်း အရမ်းကြိုးစားထားတာ နယ်အမှာတွေ
အရမ်းတက်လာတယ်၊ ခင်လွန်း ကြိုးစားမှုကို အသိအမှတ်
ပြုသင့်တယ်၊ လခတိုးပေးဖို့ မကြိုးစားဘူးလားဟင်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ဦးလူသန့်က ခြေလှမ်းကြနှင့် သူ့စားပွဲရှိရာ လျှောက်
သွား၏။

မျက်နှာကလည်း မှုန်တင်းကာ နေ၏။

“မင်းတို့လူငယ်တွေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာထင်နေကြလဲ၊
ခင်တို့ပဲ အားလုံးသိတယ်၊ ငါတို့က ဘာမှ မသိဘူး၊ လူကြီးကို
ချောင်ထိုးထားဖို့ပဲ”

အသားလွတ်အငေါက်ခံရတော့ ခင်လွန်းခင် မျက်နှာ
ပျက်မိ၏။

“လေးလေး အထင်လွဲနေပြီ၊ လေးလေးမရှိရင် အလ
ကားပါပဲ”

“ဆရာ . . . ကျွန်မ ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မယ်”

မင်းကောင်းကင်က အခန်းထဲ တံခါးတွန်းဖွင့်ဝင်လာ
တာမို့ အလိုက်သိစွာ အပြင်ထွက်ပေးဖို့ ကြိုးစားမိပေ
မယ့် . . .

“အဲဒီမှာ ထိုင်နေ . . . ထိုင်နေ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

တစ်ချက်လွှတ် ဦးလူသန့်အမိန့်ကြောင့် ခုံမှာ ထိုင်ချ
လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ခင်လွန်းခင်က မင်းကောင်းကင်ကို အားနာပေမယ့်
မဆန့်ကျင်။

“ကျွန်တော်တို့ သီးသန့်ပြောရအောင်”

ခင်လွန်းခင်က မျက်နှာပူပြီး ဆက်မထိုင်ချင်တော့ဘဲ
ငွတ်မှိတ်ကာ . . .

“ဆရာ . . . ကျွန်မ . . . ပြန် . . .”

ပဲရှိသေး။ ဦးလူသန့်က . . .

“ထိုင်နေ”

ဟု အော်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ”

“ဒီကောင်ကို ပြောလိုက်၊ သူ့ကိုတော့ ငါ လက်လှန်

သွားပြီ”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

မင်းကောင်းကင်ကို ခင်လွန်းခင်အား ပြောခိုင်း၏။

“လေးလေး . . . ကျွန်တော် မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ စိတ်
မဆိုးပါနဲ့”

“ငါလား. . . သူ့ကိုမေးလေ. . . မေးလိုက်ပါ ခင်လွန်း
ခင်၊ မေး . . . အားမနာပါနဲ့၊ သူ့ကို စိတ်ဆိုးခွင့် ငါ့မှာ ရှိလို့လား
လို့”

“လေးလေးက ကျွန်တော့်ကို သားလိုဆက်ဆံတာ၊
ကျွန်တော်က လေးလေးကို အဖေလို သဘောထားတာ”

မင်းကောင်းကင်က ဦးလေးကို လေပြေသွေးကာ ချော
၏။

“ဒါဆို သူ့ကိုမေး၊ ကောင်မလေးတွေ ကြည့်မှာလား
လို့”

ခင်လွန်းခင်ကို ကြားခံထားပြီး ဦးလူသန့်က စကားဆို
နေတာ. . .

“ရှင်”

“မကြည့်ဘူး လေးလေး”

ဟဲ့ မင်းကောင်းကင် ဝင်ဖြေသည်။

“ကောင်းပြီ . . . မင်းကောင်းကင် မင်းပြောနေတာ”
ဦးလူသန့်က မဆီမဆိုင် ခင်လွန်းခင်ကို ဆွဲထည့်ကာ
စစ်ကူခေါ်နေတော့သည်။

“ဒီကိုလား၊ ထိုင်ပြီး နားထောင်၊ ငါက ဒီကောင်လေးကို
ပြောတယ်၊ မင်းအရွယ်ရောက်ပြီ၊ မိန်းကလေးတွေရှာပြီး ကြိုက်
ရင် လက်ထပ်လို့၊ ငါ ပြောတာ မှားလား”

“မမှားပါဘူး ဆရာ”

“ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မပြုမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့လဲ မေး . . . ရှင်းပြလိုက်လေ”

“ဘာကိုလဲ . . .”

ခင်လွန်းခင်က သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရုန်းမရဘဲ
ညပ်နေ၏။

သည်မနက်တော့ ဂြိုဟ်ဝင်တာပါပဲ။

“မိန်းကလေးတွေကို သူ့အမျိုးတွေရှေ့မှာ တွေ့ရတာ ဘယ်တောင်းမလဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ဆရာ . . . သူက မိန်းကလေးနဲ့ သီးသန့်တွေ့ချင်တယ် နဲ့ တူတယ်”

“ဘာ”

“ဒါ နိုင်ငံခြား မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ အဲဒီလို လုပ်လို့ မရဘူး”

မင်းကောင်းကင်က . . .

“ရှေးဆန်လွန်းတယ်ဗျာ”

ဟု ဆင်ခြင်ပေးကာ . . .

“အကြောင်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ မရဘူး”

ဟု ဆို၏။

“ဒါဆို ဖြူလေးနဲ့အတူ သူ့ကို လွှတ်လိုက်ပါလား ဆရာ၊

ဖြူလေးနဲ့ဆိုရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ရတယ်”

ခင်လွန်းခင်က အကြံဉာဏ်ပေးမိ၏။

မတတ်သာလို့ပါ။

“ဖြူလေးက မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့ မအားဘူး၊ မဟုတ်ရင်တော့ ကောင်းပါတယ်”

ဦးလူသန့်က စဉ်းစားနေ၏။

“ဆရာ . . . တခြား တစ်ဦးနဲ့ လွှတ်ပေါ့”

“ဘယ်သူလဲ၊ သူ ငါနဲ့သွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့် ဘုန်းဘုန်းက ငယ်သေးတယ်၊ တခြားလူတွေလည်း သူ မသိဘူး”

မင်းကောင်းကင်က အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ရှောင်ထွက်ချင်တာပါ။

“ဒါဆို သတို့သမီး ရှာလို့ မရဘူး”

ဟု ဝမ်းသာသွားရုံရှိသေး . . .

“နေဦး . . . ခင်လွန်းခင် လိုက်လိမ့်မယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် မိသားစုဝင်ပဲ ဖြစ်ရမှာလေ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါ့ တာဝန်ထား”

“ဒါပေမယ့် ဆရာ”

“လခတိုးချင်တယ် မဟုတ်လား၊ စတော့ . . .”

ခင်လွန်းခင်ကို ဦးလူသန့်က တာဝန်တစ်ခုလို လွှဲပေး၏။

“ဒါပေမယ့် လေးလေး . . .”

မင်းကောင်းကင်က ခင်လွန်းခင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည်။

သည်လိုတော့လည်း မဟုတ်သေးပါ။

“ဘာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်သွားလို့ ရပြီလား”

လေးလေးလူကို သူ ထပ်ပြီး မပြောဝံ့ပါ။

ခင်လွန်းခင်ကိုယ်တိုင် ငြင်းတာ ပိုကောင်းပါသည်။

“ပြဿနာ တမင် ချိန်းတာလား”

ခင်လွန်းခင် မသင်္ကာဘဲ မေးမိ၏။

“မင်းရော လေးလေးရော ကိုယ်နဲ့ ဆန့်ကျင်နေမှတော့

ဒါပဲ အားကိုးရမယ်”

ဟု မင်းကောင်းကင် ခပ်တင်းတင်း ပြန်ပြော၏။

ဟင်း . . . ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။

“ဘာမှ မလုပ်နဲ့ . . . ရော့ . . . ဒီမှာ ပထမဆုံး တွေ့ပေးရမယ့် ကောင်မလေး”

ဟု လေးလေးက ခင်လွန်းခင်လက်ထဲ ဖိုင်တွဲ လှမ်းပေးလျက် ဆိုပါသည်။

လေးလေးလူက သူ့တူ မိန်းမရဖို့အရေး စနစ်တကျတို ဖိုင်တွဲတစ်ခုစီနှင့် စီစဉ်ထားပါရောလား။

ကြည့်ရတာ မင်းကောင်းကင် မိန်းမ မရမချင်း သည်ကိစ္စကို လက်လျှော့မည့်ပုံ မရ။

“အင်း . . . အခုတွေ့ရမယ့် ကောင်မလေးက ‘သန္တာ’ တဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောလို့ရမယ့် နေရာတစ်ခု ကျွန်မ စီစဉ်ပေးမယ်နော်”

ခင်လွန်းခင်ကတော့ ထိုကိစ္စကို အလုပ်တစ်ခုလို တတ်ကြံစွာ ခေါင်းထဲ ထည့်လိုက်ပါပြီ။

ဆရာက လခတိုးပေးမည်ဟု မက်လုံးပေးလိုက်ပြီ
မဟုတ်လား။ လခတိုးမည့် အခွင့်အရေးကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ
လက်လွှတ်ခံလို့ မဖြစ်ပါ။

မင်းကောင်းကင်က . . .

“ငွေမက်လိုက်တာ”

ဟု ခေါင်းတရမ်းရမ်း မှတ်ချက်ချပေးမယ့် ခင်လွန်းခင်
အတွက်တော့ အရမ်းအရေးကြီးတာ ပိုက်ဆံပါ။

ခင်လွန်းခင်က လက်ဖက်သုတ်ပန်းကန်ကို သူငယ်ချင်း
‘လေဝါဝါ’ ရှေ့ချပေးလိုက်၏။

ပြီးမှ ဓာတ်ငွေထဲက အဆင်သင့် ဖျော်ထားသော ကော်ဖီ
ကို ခွက်ကလေးထဲ ငဲ့ထည့်၏။

လေဝါဝါ ရောက်လာတာ အပျင်းပြေ၏။

“မင်းကောင်းကင်ကို ကြည့်ရတာ မိန်းမ မယူချင်ဘူး
ဘူးနဲ့ တူတယ်”

ဟု လေပ်ဝါက နားလည်သလို ထင်ကြေးပေး၏။

ခင်လွန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

သူ့ကို ခင်လွန်း နားလည်ပါသည်။

“သူ့ကို ဖိအားမပေးသင့်ဘူး”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ သူနဲ့ ဖူးစာဆုံမယ့် မိန်းကလေးနဲ့ မတွေ့သေးလို့ပါ”

လေပ်ဝါက နှာခေါင်းကလေး ရှုံ့သည်။

ခင်လွန်းခင်ကလည်း လခတိုးရဖို့အတွက် ဇွတ်မှိတ် တိုက်တွန်းမှာ သိနေ၏။

“နောက်တစ်ခါဆို နေရာကောင်းကောင်းလေးတွေဆီ ခေါ်သွား၊ သူ့စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်မယ့် နေရာ”

လေပ်ဝါက ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ အကြံပေးရတော့၏။

“အရေးကြီးတာ ငါ သူ့ဘေးက ခွာပေးလို့ မရဘူး”

“အင်း”

“ဟိုတစ်နေ့က ငါ ပုန်းသွားပြောနေတော့ သူ ငါ့ကို

အရူး လုပ်သွားတယ်လေ၊ ငါအနားမှာ မရှိတော့ သူနဲ့တွေ့တဲ့ ကောင်မလေးကို မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောပြီး စိတ် ဖျက်သွားအောင် လုပ်ခဲ့တာ”

“အဟင်း ရယ်ရတယ်”

လေပ်ဝါက မင်းကောင်းကင်နှင့် ခင်လွန်းခင်အဖြစ်ကို သဘောကျနေ၏။

ဇွတ်စီစဉ်ချင်တာက ဦးလူသန့်၊ မရမက ပုံပိုးပေး မှာ... ခင်လွန်းခင်၊ ရအောင်ရုန်းထွက်ချင်သူက... မင်းကောင်းကင်။

◇ ∞ ◇ ∞ ◇ ∞ ◇ ∞ ◇

ဒီနေရာကို ရှင်ကြိုက်မယ်လို့ ထင်တယ်”
ခင်လွန်းခင်က မင်းကောင်းကင်ကို လှည့်ကြည့်ကာ ဆို
လိုက်၏။

သည်ဆိုင်ကလေးက စကားပြောလိုကောင်းပြီး သက်
တောင့်သက်သာ ဖြစ်စေသည်။

လူငယ်ကြိုက်ဆိုင်ကလေးပါ။

“မင်းကောင်းကင် . . . လာလေ”

◆ ဩဇာဝင်းစာပေ ◆

“ဘယ်ကိုလဲ”

“အပေါ်ထပ်မှာ ဆုံမယ်လို့ . . . သန္တာကို ပြောထား
တယ်”

ခင်လွန်းခင်က လှေခါးကို ရှေ့မှ ဦးဆောင်တက်သည်။

မင်းကောင်းကင်က တိတ်စာဆိတ်ပါလာ၏။

သူ့ပုံစံက ဘယ်တော့ပဲကြည့်ကြည့် သပ်ရပ်သားနား
လွန်း၏။

“ဒီမှာ လူရှင်းတယ် . . . ရှင် သူနဲ့ စကားပြောလို့
ကောင်းမယ်”

သူက ဆတ်ခန ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ ဘာတွေများ
တွေးဆကြံစည်နေသလဲ။ သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်နေမိ၏။

“မင်း ကိုယ့်ကို တော်တော် ဂရုစိုက်တာပဲ”

သူ့မှတ်ချက်က မခံချိမခံသာ။ ရိတိတိ အမေးစကား။

“သန္တာက ဒီဇိုင်နာ၊ အရမ်းတော်တဲ့ နာမည်ကြီး ဒီဇိုင်
နာ တစ်ယောက်”

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“ပိုက်ဆံလည်း ချမ်းသာတယ်၊ ရှင်နဲ့ လိုက်ဖက်ပါတယ်၊
သူက ခေတ်မီတယ်လေ၊ ဟိုနေ့က တွေ့ခဲ့တဲ့ဘစ်ယောက်လို့
'တောသူပုံ' မပေါက်ဘူး သိလား”

“မင်းက တော်တော် အမွန်းတင်နေပါလား၊ မပိုလွန်း
ဘူးလား”

“သန္တာအကြောင်းမသိရင် . . . ရှင် ဘယ်လို စကား ပြော
မလဲ”

ခင်လွန်းခင်က မေးလိုက်၏။

မင်းကောင်းကင်က ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။

သူမ လုံးဝ မသင်္ကာတော့ပါ။

သူဘယ်လိုများ ပါးပါးလေး ရှောင်ထွက်သွားဦးမှာလဲ

မသိ။

“ဘာပြောရမလဲဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်”

“အဲဒါပဲ ကျွန်မ ကြောက်တာ”

ခင်လွန်းခင်က အသံ မှဆတ်သွား၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

သည့်ထက်ခဲယဉ်းသော ပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းနိုင်ရက်
နှင့် . . .

“ဟိုမှာတွေ့လား . . . အဲဒါ သန္တာ၊ ချစ်စရာ မကောင်း
ဘူးလား”

ထောင့်ကျကျ ရှေ့ဆုံးစားပွဲမှာ . . . ထိုင်နေသော
ကောင်မလေးဆီ ခင်လွန်းက လှမ်းညွှန်ပြ၏။

“ဒီတစ်ယောက် မဆိုးဘူး၊ ဟိုတစ်ယောက်ထက် သာ
တယ်”

မင်းကောင်းကင်က ပန်းကြိုးသိုင်း ဂါဝန်ရှည်ကလေးနှင့်
ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ မှတ်ချက်ချရင်း လည်ပင်းမှာ ပုဝါ
လေးပတ်ပြီး မျက်မှန်လေး ဆံပင်ပေါ် ဆွဲတင်ထားသော ခင်လွန်း
ဆီ ပြန်ကြည့်မိ၏။

ခင်လွန်းက သူ့ကို မပွင့်တပွင့် ပြုံးပြ၏။ သူ့စိတ်ကို
နားလည် သိရှိနေသလိုပါ။

“သန္တာ . . . ဒါ မင်းကောင်းကင်လေ”

ခင်လွန်းခင်က မင်းကောင်းကင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

သန္တာက မတ်တပ်ရပ်ပြီး လက်ဆန့်တန်းပေးကာ နှုတ်
ဆက်၏။ သွက်လက်ပွင့်လင်းပုံရသော ကောင်မလေး။

“ရှင် ဘာသောက်မလဲ”

“ကျွန်တော်က ကုတ်”

“အရင်ဆုံး သန္တာ ဘာကြိုက်လဲ မေးလေ”

ခင်လွန်းခင်က မနေသာဘဲ ဝင်ပြောပေးရသည်။

မိန်းကလေးကို ဦးစားပေးရမှာ မသိတာလား။ တမင်
မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလား။

တကယ့်လူ . . . မျက်နှာပျက်အောင် လုပ်တတ်လွန်း
သည်။

“ဘာသောက်မလဲ သန္တာ”

“အပြင်းစားအချိုရည်တွေ တို့ မကြိုက်ဘူး၊ Ice-coffee
တစ်ခွက်ပဲ သောက်မယ်”

အခုမှပဲ ရယ်သံနော့ကာ မေးဖော်ရတော့သည်။

“Ice-coffee တစ်ခွက်၊ ခင်လွန်းခင် မင်းရော ဘာ
သောက်မလဲ”

ခင်လွန်းခင်က မိနူးကတ်ကို ဆွဲယူကြည့်၏။ ကော်ဖီ
လည်း မသောက်ချင်။

“စတော်ဘယ်ရီသီးဖျော်ရည်”

ဝိတ်တာကလေးက သေချာမှတ်ပြီး ထွက်သွား၏။

ခင်လွန်းခင်က သူတို့နှစ်ယောက်အနားမှာ ပေကတ်ထိုင်
နေမိ၏။

တစ်ဖဝါးမှ ခွာလို့မဖြစ်။ မင်းကောင်းကင်ကို အခွင့်
အရေး လုံးဝမပေးနိုင်။ သည်တစ်ခါ ခင်လွန်း နပ်သွားပြီ။

“ဖုန်းဆက်ဦးလေ”

“ဆက်ပြီးပြီ”

မင်းကောင်းကင်က သတိပေးလာတော့ တစ်ခါတည်း
ဖြတ်ချလိုက်၏။

ပထုတ်ချင်တာ မသိဘူး ထင်နေသလား။

“ရှင် ဘာဝါသနာပါလဲဟင်”

“ဟင်”

“ဝါသနာလေ”

သန္တာက သူ့ကို ကြည့်ပြီး မေးလာ၏။

သူက ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ ခုဏ်ကြာမှ မပွင့်
တပွင့်...

“မင်္ဂလာဆောင်တာ”

ဟု ဆိုလိုက်၏။

“သတို့သမီးချောချောလေးတွေ ရှာရတာလေး နှေ့ရာသီ
ရောက်တိုင်း ရန်ကုန်လာပြီး ကောင်မလေးတွေနဲ့ တွေ့တယ်”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ဒါမှ ဦးလေး စိတ်ချမ်းသာတာ၊ အချိန်ကုန်
ရကျိုးနပ်တယ် ထင်တာလေ”

မင်းကောင်းကင်ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြီ။

သန္တာက မျက်နှာ အရမ်းပျက်သွား၏။ ငိုမဲ့မဲ့ကလေး
ဖြစ်ကာ ခင်လွန်းခင်ကို ကြည့်သည်။

“ရှင်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပြီး ဆိုလာ၏။

“ငါလည်း လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး၊ ငါလည်း ပျော်တယ်”

မင်းကောင်းကင်က ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျသွား

၏။

“ဘာဖြစ်လို့ သူ စိတ်မကောင်းအောင် လုပ်ရတာလဲ”

သန္တာက အော်ဟစ်ငိုပြီး ရှက်သလို ထိုင်ခဲ့ပေါ်က လျှော
ဆင်းပြီး စားပွဲအောက်မှာ ဝင်ပုန်းထိုင်ချ ငိုရှိုက်၏။ ခင်လွန်းခင်
လည်း မနေသာဘဲ စားပွဲအောက်ဝင်ထိုင်ကာ ချော့မော့နှစ်သိမ့်
ရသည်။

“သန္တာ . . . မငိုပါနဲ့ သန္တာ”

ထိုအချိန်မှာပဲ စားပွဲထိုးကလေးက မှာထားသော စား
စရာတွေ လာပို့ပေး၏။

“ရပြီ . . . အကို”

“အောက်ကို ပို့လိုက်”

“ဗျာ”

စားပွဲထိုးကလေး အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။

“အောက်မှာ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့”

စားပွဲထိုးကလေးက . . . စတော်ဘယ်ရီဖျော်ရည်တို့

ခင်လွန်းခင်ဆီ ငုံ့ကာ ပေး၏။

မင်းကောင်းကင်လည်း တဟီးဟီး အားပါးတရ ငိုနေ

သော သန္တာကြောင့် မနေသာဘဲ စားပွဲအောက်ထဲကို ဆင်းထိုင်
မိ၏။ သန္တာက သူ့လက်ထဲက ကုတ်ဗူးကို ဆွဲယူမော့ပစ်သည်။

စောစောတုန်းကတော့ ပြင်းရှုရှု မသောက်ဘူးလေး ဘာလေးနှင့်
ပဲများ နေခဲ့သေးတာ။

“မုန်းတယ် မုန်းတယ် အရမ်းမုန်းတယ်”

သန္တာက ဆံပင်တွေကို ခါပြီး ရေရွတ်၏။

“ဒါလေး ပြောမိတာများကွာ”

“ဟုတ်သားပဲ သန္တာရယ်၊ မင်းကောင်းကင်က . . .”

“သူ့ကြောင့် ငိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုဘက်စားပွဲက လူ၊
အရှက်မရှိဘူး၊ သန္တာနဲ့ လမ်းခွဲတာ တစ်ရက် မပြည့်သေးဘူး၊
အသစ်တွေနေပြီ၊ သူက အချစ်ဦး”

“ဟိုက်”

“ဟောတော့”

မင်းကောင်းကင်နှင့် ခင်လွန်းခင် မျက်လုံးချင်း ဖျတ်ခနဲ
ဆုံမိ၏။ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ။

ဟူး . . . မလွယ်ပါလား နော်။

သည်တစ်ခါ မင်းကောင်းကင် အပြစ်မဟုတ်။

သန္တာဘက်က အပြစ်လုပ်တာ။ ခင်လွန်းခင် ဘာတတ်
နိုင်မှာလဲ။

သန္တာက ချစ်သူ ခိုင်ခိုင်မာမာရှိရက်သားနှင့် ချစ်သူကို
ရွဲပြီး မင်းကောင်းကင်ကို လာတွေ့တာ။

အင်း . . . လခမတိုးရင်လည်း နေပါစေတော့။

သည်ပင်ပန်းမှုက ရုန်းထွက်ချင်မိတော့သည်။

ဘယ်လိုမှ ရှေ့ဆက်လို့ မဖြစ်။

သန္တာဘက်က မီးဖိုချိန်လည်း မင်းကောင်းကင်က တစ်

မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ပျက်စီးအောင် ကြံစည်ဦးမှာ။

လေးလေးလူလူ တောင်းပန်ရတော့မည်။

ထိုကိစ္စကို ခင်လွန်းခင် တကယ်ပဲ မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့

လား။ လက်လျှော့ရမလို့ ဖြစ်နေပါပြီ။

◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆

ဦးလူသန့်ကို ကြည့်ကာ ခင်လွန်းခင် မျက်နှာလေးငယ်
သွား၏။

ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမုန်းမသိ။

“ဒီတစ်ယောက်ပဲ . . . နောက်ဆုံးအနေနဲ့ . . . ”

ခင်လွန်းခင်က ငြင်းမရသည့်အဆုံး စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်
ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

◆ ဉာဏ်ဝင်စာပေ ◆

“ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးနော်”

“အေးပါ”

“ဆရာ . . . လခမတိုးလည်း နေပါ။ ဒီကိစ္စကို ခင်လွန်း
မလုပ်တတ်လို့ပါ။ နောက်တစ်ခါ ထပ်မံတောင်းဆိုပါနဲ့တော့၊ သူနဲ့
ခင်လွန်း မဖြစ်ပါဘူး”

မင်းကောင်းကင် ဘယ်လို အရှုံးလုပ်တတ်တာ လှည့်
စားတတ်တာ။

မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောတတ်တာ ခင်လွန်း အသိဆုံး
ပါ။

“ဒီတစ်ခါ ထပ်ကြိုးစားကြည့်ပေးပါ”

ဦးလူသန့်ပေးသော ဖိုင်တွဲအနီရဲကလေးကို လှမ်းယူမိ
ရင်း စိတ်ထဲ လေးနေ၏။

သည်ဟစ်ကြိမ်ရော ဘာတွေ ဖြစ်ဦးမလဲ။

သည်တစ်ယောက် တွေ့ရမည့်သူကလေးက ‘အိအိ’ တဲ့
အမည်လေးက ချစ်စရာလေးပါ။

ဓာတ်ပုံထဲမှာလည်း နုဖတ်နေအောင်ချောသည်။

ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင် အလှ။

သည်လောက်ချောတာ မင်းကောင်းကင် ငြင်းဦးမှာ

လား။

◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆

ခင်လွန်းခင်က မင်းကောင်းကင်ဆီ ဖုန်းဆက်လို့က်၏။

“ဒီမှာ . . . ”

“ဆို”

သူ့အသံက မာဆတ်ဆတ်။

သိပ်မကြည်ချင်။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“အိအိက ရေကူးကန်မှာတဲ့။ ရေသွားကူးရင်း စောင့်
မိတဲ့”

“အဲဒီတော့ . . .”

“ရှင် ရေကူးကန်သွားပေါ့၊ ကျွန်မလည်း လာမယ်၊ ရှင်
ပြဿနာ မရှာနဲ့နော်၊ ပြေပြေလည်လည်ဆက်ဆံ”

“အိုကေ”

အမယ်လေး အဲဒီ ‘အိုကေ’ ကြီးပဲကြောက်စရာကောင်း
တာ။

ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် လူလည်ကျတတ်တာ။

ဖုန်းပြောရင်း ခင်လွန်း ပခုံးတွန့်သည်။

“မင်း အေးအေးလုပ်ပါ၊ စိတ်ချ၊ ကျွန်တော် ဧည့်ခံထား
ပါမယ်”

“အိကို သိလား”

“ဓာတ်ပုံ လေးလေးလူ ပေးထားတယ်”

“ရှင်နော် အိ စိတ်ညစ်သွားအောင် မလုပ်နဲ့”

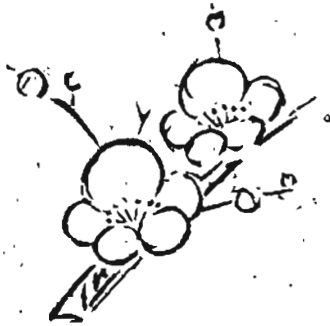
◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“စိတ်ချ”

ခင်လွန်းခင်က သေချာမှာဇာတိ။

●●

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆

ရေကူးကန်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ခြေချိတ်ထိုင်နေသော
အိအိကို တွေ့ရသောအခါ မင်းကောင်းကင် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်
၏။

ခင်လွန်းခင် မပါလာတာ အခွင့်အရေး ကောင်းသည်။

“အိအိလား မသိဘူး”

သူက စားပွဲဘေးရပ်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဟုတ် . . . ကိုမင်းကောင်းကင်”

◆ ဤထိမ်းစာပေ ◆

“အင်း”

“ထိုင်လေ . . . ရှင့်ဓာတ်ပုံကို မြင်ကတည်းက အိအိက
ရှင့်ကို သဘောကျနေတာ၊ ရှင်က အပြင်မှာ ပို့ချောတယ်”

“ဗျာ”

မင်းကောင်းကင် ချွေးပျံ့သွား၏။

သည်တစ်ယောက်က ထင်သလောက်မလွယ်။

စားပွဲပေါ် ပန်းအိုးထဲက နှင်းဆီပန်းကို သူ ဖျတ်ခနဲ
ဆွဲယူလိုက်၏။

“အဲဒါ ဘာလုပ်မလို့ဘဲ”

“ဟင်”

“ဘယ်သူ့ကို ပေးဖို့လဲ”

“ဟို”

နှင်းဆီပန်းကလေးကို ပန်းအိုးထဲ ကမန်းကတန်း ပြန်
ထိုးထားလိုက်၏။

သူမကို မပေးချင်။

နှင်းဆီဆိုတာ ချစ်ခြင်း၏ လေးနက်သော သင်္ကေတ။

“ကျွန်မကို မမြင်ခင်က ရှင် ဘယ်လို ထင်နေခဲ့လဲဟင်”

“မထင်ပါဘူး”

“တွေးမကြည့်ဘူးလား”

“ဘာမှ မတွေးပါဘူး”

အိအိက နှုတ်ခမ်းလေး စုသွား၏။

မင်းကောင်းကင်က ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။

ဟိုလှမ်းလှမ်းမှာ ရေကူးနေသော ကလေးတစ်စုဆီ

အကြည့်ရောက်၏။

မြန်မြန်ပြတ်အောင် ဘယ်လို ရှင်းရမလဲ။

ခင်လွန်းခင် မလာခင် အပြီးပြတ်ရှင်းထားမှ။

သူ့အတွက် အချိန်မရှိ။

“ခဏနော်”

အိအိကို ထားခဲ့ကာ ရေကူးကန်ဘေး လျှောက်လာမိ

၏။

ရေကူးပြီးတက်လာသော ကလေးမလေးတစ်ဦးကို
လှမ်းခေါ်လိုက်တာ။

“သမီး ဦးဦးကို တစ်ခု ကူညီပါလား”

“ဘာကူညီရမှာလဲဟင်”

ကလေးလေးက သွက်လက်ချက်ချာ၏။

ဖြူစင်ပြီး ချစ်စရာ ကောင်းလှသည်။

“ဦးဦးက မင်းကောင်းကင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“သမီးနာမည်ဧရာ”

“ဟင့်အင်း”

ချာတိတ်မကလေးက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းရမ်း၏။

“လာ ဦးဦး ပြောပြမယ်”

“ဟင့်အင်း မေမေက လူစိမ်းဆို မလိုက်ရဘူး၊ စကား
မပြောရဘူးတဲ့”

ကလေးမလေးက လှစ်ခနဲပြေးဖို့ပြင်တော့ သူမင်းဆွဲ

ထားမိ၏။

သည်ကလေး မကူညီလို့မရ။

“ရေခဲမုန့် ကျွေးမယ်ကွာ၊ ဦးဦးကို ကူညီပါ၊ လွယ်လွယ်
ကလေးပါ၊ သမီးကို ဘယ်မှ မခေါ်သွားဘူး”

“တကယ် Ice-cream ကျွေးမှာလား”

“ဒါပေါ့”

“ဘာကူညီရမှာလဲဟင်”

ကလေးမကလေးက ရေခဲမုန့်ဆိုတော့ မျက်လုံးကလေး
တွေ လက်ဖြာသွား၏။

ကလေးဆိုတာ အိုက်စကရင် ကြိုက်တာပဲ မဟုတ်လား

“ဦးဦးပြောမယ် ဒီလို”

ကလေးမကလေးနှင့် ညှိပြီးမှ သူက အိအိရီရာ စားပွဲ
ဆီ ပြန်လာခဲ့လိုက်၏။

“ကြာလိုက်တာ ရှင် ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ဒီနား သောက်လိုက်ပါဦး”

ထိုအချိန်မှာပဲ ကလေးမလေးက မင်းကောင်းကင် သင်
ပေးထားသလို

“ဖေဖေ . . . ဖေဖေ”

ဟု တဖွဖွ ခေါ်ကာ ပြေးလာပြီး . . .

“ဒါက သမီးမေမေ အသစ်လားဟင်၊ ပျော်စရာ တောင်း
လိုက်တာ”

ဟု ပိပိရီရီ သရုပ်ဆောင်သည်။

“ဟင်”

အိအိက မျက်နှာကလေးပျက်ကာ ဖြူဖတ်ဖြူရော်နှင့် . .

“သူ . . သူ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

ဟု ထစ်ငေါ့စွာ မေးလာတော့သည်။ အရမ်းသွေးပျက်
တုန်လှုပ်သွားပြီ။

“သမီးလေးက သနားစရာပါ၊ မိခင်မေတ္တာ ငတ်နေရှာ
တာ”

“ဒါဆို ရှင်က အိမ်ထောင်နဲ့ပေါ့”

ဖက်တွယ်ထားသော ကလေးလက်တွေကို ဖယ်ချရုန်း
ပစ်ရင်း မေးလာ၏။

“ကွာရှင်းပြီးပါပြီ၊ ကိုယ်က အခု လူလွတ်ပါ”

“ဘုရားရေ”

“ကြည့်စမ်း . . . အိအိကို သူက လိုလားနေလိုက်တာ”

“အို သွား . . သွား . . . တော်ပြီ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊
ဖယ် . . . ဖယ် ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

အိအိက ငြိမ်းခနဲထရပ်ပြီး တစ်ချိုးတည်းလစ်တော့
မင်းကောင်းကင် အော်ရယ်မိသည်။

◆ ၈၈ ◆ ၈၈ ◆ ၈၈ ◆ ၈၈ ◆

ခင်လွန်းခင်က သမီး 'သဉ္ဇာခင်လွန်း' အကြိုက် နံနက်
စာကို ကျကျနန ပြင်ဆင်ပေး၏။

“သမီးရေ သဉ္ဇာ”

ဟု အော်ခေါ်ရင်း ဟင်းပန်းကန်တွေ စားပွဲပေါ်ချခဲ့က်
သမီးက နံရံကပ်ကြောင်အိမ်ထဲက ထွက်လာ၏။

“မေမေဖြင့် လန့်လိုက်တာ သမီးရယ်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

သဉ္ဇာက တခစ်ခစ်ရယ်ပြီး ဓာတ်ပုံတွေကို လျှောက်ခြစ်
ပစ်၏။

“အဲဒီ ဓာတ်ပုံတွေပေး”

“မပေးဘူး”

“မပေးရင် နေ့လယ်စာ မကျွေးဘူး”

ခင်လွန်းစကားကို သမီးက မဖြုံသလို ရယ်နေ၏။

“ဘာတွေ ချက်နေတာလဲ”

ဖြူလေး၊ ဇာဇာနှင့် ဘုန်းဘုန်းက အိမ်ထဲဝင်လာပြီး
အော်မေးရိုက်၏။

အလုပ်ပိတ်ရက်ဆို သူတို့က လာလည်နေကျပါ။

“မမ . . . သမီး စကားနားထောင်ဖို့ သူတို့ကို ပြောပါ
ဦး”

“ဖြူလေးက ဆရာမ၊ သူ့စကား နားထောင်ရမယ်နော်”

“နားလည်လား”

“မလည်ဘူး”

ဘုန်းဘုန်းနှင့်ဇာဇာက ဖြူလေးစကားဆို နားမထောင်
ချင်။

“အရသာရှိလိုက်တာ၊ ယောက္ခမအိမ်မှာတောင် သွားပြီး
မစားချင်ဘူး၊ သူတို့က ဟင်းချက် မကောင်းဘူး”

“တော်တော်ကောင်းတဲ့ ချွေးမ”

ဖြူလေးက ခင်လွန်းပြင်ဆင်ထားသော ဟင်းကို ခပ်
မြည်းပြီး ပြော၏။

“ဒီပုံတွေက ဘယ်သူပုံတွေလဲ”

“နင့်ကိုကြီးရဲ့ သတို့သမီးတွေ”

“သူတို့ကို ကိုကြီး ချွေးစရာ မလိုပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်ကို သူ မပြောဘူးလား”

“သူက ဘယ်သူ့ကို တြိုက်လို့လဲ”

“ငါ မပြောဘူးလို့ သူ့ကို ကတိပေးထားတယ်”

လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသော စကားကို ဖြူလေးက အာရုံမရှိ

နင်း၏။

“ငါ သူ့ကို ဘာမှမပြောပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ ‘ငါ့ကို မပြောတာလဲ’

ခင်လွန်းက မကျေမနပ် ဖြစ်မိ၏။

“နင့်ကိုမှ သူ မပြောရင် ဘယ်သူ့ကို ပြောမှာလဲ”

“အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ”

ခင်လွန်းက မေးပေမယ့် ဖြူလေးက ခေါင်းရမ်းသည်။

တကယ်ပါပဲ နှုတ်လုံနေလိုက်တာ။

ခင်လွန်းခင်က ဆွဲထားသောလက်ကို အစာငြုတ်ကာ ထွက်ပြေးသွားသော သမီးကြောင့် သက်ပြင်းချကာ မင်းကောင် ကင်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

“ငါ့ ငှက်လေးတွေ”

သဉ္ဇာက ငှက်သည်ကြီး မရှိတုန်း ရှောင်အိမ်ကို အသားက လေး ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ကောင်မလေး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်တာလဲ၊ မင်းကို
ဒီလှောင်အိမ်ထဲမှာ ထည့်ပိတ်ပစ်မယ်၊ ဘယ်ပြေးမလို့လဲ”

ငှက်သည်ကြီး ပြေးလိုက်သောအခါ သဉ္ဇာက မင်း
ကောင်းကင်နှင့် တည့်တည့်တိုးမိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘယ်မှာလဲ ကောင်မလေး၊ ကောင်မစုတ်ကလေး”

“ဦးကြီးက ကောင်စုတ်ကြီး”

“မင်းကို အလွတ်မပေးဘူး”

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“သူ့အဖေ”

“ဦးကြီးကို သူ အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်က ငှက်လေးတစ်ကောင်ဖမ်းမိဖို့ ဟိုးအဝေး
ကြီးက လာရတာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ကောင်မလေးက . . . ဆောရီး၊
ဆရာရဲ့ချစ်သူမီးလေးက ငှက်တွေအားလုံး လွှတ်ပေးတယ်၊ ရှိစု
မဲ့စုလေးတွေ ကုန်ပါပြီဗျာ”

ဟု ငှက်သည်ကြီးက မင်းကောင်းကင်ကို ငိုပြ၏။

“သူ ညာနေတာ ဒီနားက ငှက်တွေဖမ်းပြီး ဆေးဆိုးပစ်
တာ”

“ဒီကလေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လှောင်အိမ်ကို ဖွင့်နိုင်
မှာလဲ”

“ဆရာ . . . သူ ဖွင့်လိုက်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သူ ဖွင့်လိုက်တယ် ဆရာ”

“မယ့်ဘူး”

“တကယ်ပါ သူ ဖွင့်လိုက်တယ်”

“မယ့်ဘူးကွာ”

ငှက်သည်နှင့် မင်းကောင်းကင် အခြေအတင် ဖြစ်ရ
တော့သည်။

ကိုယ့်အပေါ်ကူညီဖူးသော ကလေးကို သူကကွယ်
ပေးရပါမည်။

“ကျွန်တော် ပြရမလား”

“ပြလေ”

“ကောင်မလေး... ကောင်မစုတ်ကလေး... အဲ... .

သမီးလေး သမီးမေမေပြောတာ ချုပ်ပြလိုက်လေ၊ ဘယ်လို
လှောင်အိမ်ကို ဖွင့်ပြီး ငှက်တွေကို လွှတ်လိုက်သလဲ”

ကလေးမလေးက လှောင်အိမ်ဘေးနား မရဲတရဲ
တိုးကပ်သွားလျက် မင်းကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်၏။

မင်းကောင်းကင်က မျက်စိပစ်ပြသည်။

လှောင်အိမ်ကို ရဲရဲဖွင့်ပစ်လိုက်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်။

ကလေးမလေးက လှောင်အိမ်ကို ဖွင့်ပစ်လိုက်တော့
လှောင်အိမ်ထဲက ငှက်တွေ ရုတ်ခနဲ ထပျံပြေးတော့သည်။

တစ်ကောင်မကျန် ပျံပြေးလွတ်မြောက်သွားတော့
ကောင်မလေးက တခစ်ခစ်ရယ်ကာ သဘောကျမဆုံး။

ကလေးတစ်ယောက်၏အပျော်က သူ့ရင်ထဲ စီးဆင်း
ဝင်လာပြီး သူပါ ကြည်နူးမိသည်။

“ငါ့ငှက်ကလေးတွေ ငါ့ထမင်းရှင်ကလေးတွေ”

ဟု ငှက်သည်က ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေ၏။

“သွားပါပြီ”

မင်းကောင်းကင်က ငှက်သည်ကို ပိုက်ဆံထုတ်ပေး၏။

ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း မှာသည်။

“ငှက်တွေကို အရောင်ဆိုးပြီး နောက်တစ်ခါ မရောင်

ပါနဲ့တော့ဗျာ”

ငှက်သည်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၏။ သို့ပေမယ့် ယုံကြည်

ဖွယ်ရာ မရှိ။

သူကတော့ သူ့အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်မှာ မဟုတ်။

မင်းကောင်းကင်က ကလေးမလေးကို လက်ပြန်

ဆက်ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ ခင်လွန်းခင်က ...

“မေးစရာရှိလို့ ကရဝိက်ထဲ ခဏလားခဲပါ”

ဟု သူ့ကို ချိန်းထားခဲ့တာပါ။

“ဒီလို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ၊ မင်းပဲ ဖုန်းဆက်တယ်လေ”

“ရှင် ကြိုက်နေတဲ့လူရှိတယ်လို့ ဖြူလေးကို ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

ဟု တွေ့တွေ့ချင်းပဲ ခင်လွန်းက မေးလာ၏။

“ကျွန်မကို မပြောပြဘူးလား”

“တကယ်တော့ ကိုယ် . . .”

မင်းကောင်းကင်က အိတ်ထဲက စာကို ထုတ်ယူမိသည်။

“မေမေ . . . ငါးတွေကို ကြည့်စမ်း၊ အများကြီးပဲ”

“တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ကြည့် . . . ပြုတ်ကျရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

တံတားပေါ်ကနေ အော်လိုက်သော ကလေးမလေး၏ အသံကြောင့် ခင်လွန်းက ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး ပြေးသွား၏။

“ဦးဦးကောင်းကင်က သမီးသူငယ်ချင်း၊ သမီးတို့ အရင်က တွေ့ဖူးတယ်၊ သမီးတို့ တွေ့တဲ့နေရာ မေမေ့ကို မပြောနဲ့၊ အဲဒါ သမီးတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်”

“ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို လျှို့ဝှက်သလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ခင်လွန်းခင်က သူ့သမီးကို ပွေ့ချီနမ်းရှုံ့ကာ . . .

မင်းကောင်းကင်ရှိရာ လျှောက်လာ၏။

အရုပ်ကြီးပြတ် ဝိုင်တွေသွားရသူက မင်းကောင်းကင်လုံးဝမထင်မှတ်သော တိုက်ကွက်တစ်ခုပါလား။

သူ အဇိုက်မိသွားရပါသည်။

ကလေးမလေးက ခင်လွန်းကို ‘မေမေ’ တဲ့။

အရှိုက်ထိသွားရသည်။

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ။

သူနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ခင်မင်မိသော ကလေးက ခင်လွန်းသမီးကလေး ဖြစ်နေသည်။

သူ့အတွက် ကြီးမားသော ထိုးနှက်ချက်တစ်ခုပါလား။ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

ခင်လွန်းမှာ အိမ်ထောင်ရှိတာ သူ မသိပါလား။

မသိလို့လည်း ချစ်ခွင့်ပန်စာလွှာ တစ်စောင်ကို တိတ်တ
ဆိတ် လျှို့ဝှက် စွာ ရေးထားခဲ့မိတာပါ။

ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တွေ့
ပြီး စကားပြောကြည့်မှပဲ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာ ခင်လွန်းခင်ဟု
သေချာနားလည်လာမိသည်။

“ကျွန်မ သမီးနဲ့ ရှင်နဲ့ သိနေသလား”

ခင်လွန်းခင်က အရယ်အပြုံးမပျက်ပေမယ့် မင်းကောင်း
ကင်က သူ့မျက်နှာကို ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစား
လို့မရ။

ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်လောက်အောင် သွေးပျက်နေမိ
၏။

ရင်ထဲမှာ နေနှစ်စင်းစာလောက် ပူလောင်မြိုက်နေ၏။

မင်းကောင်းကင်က တယုတယရေးထားသော စာကို
ကြေကွဲစွာကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှိုက်ကာ ချိတ်ထားသော ကုတ်
အကျိုအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ခြံထဲဆင်းလာခဲ့၏။

“ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ ဦးဦးကောင်းကင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးဦး ဒီမှာ နေနေတာလေ”

“ဒါပေမယ့် ဒီနေရာက သမီးပုန်းတဲ့နေရာ”

“မဟုတ်ဘူး... ဦးဦးနေရာ၊ မင်းအရွယ်ကတည်းက ဦးနေတဲ့နေရာ၊ ဒီခြံဝင်းကြီးထဲက ဂိုဒေါင်ကလေးမှာ ဦးဦး ကစားနေကြ”

“သမီးက ဘယ်သူ့ကို ပုန်းနေတာလဲ”

“သမီးက . . . ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ မကစားချင်ဘူး”

“ဦးဦး ဘယ်သူ့ကို ပုန်းနေတာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မပုန်းပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ဒီရောက်လာတာလဲ၊ ဒီမှာ လာထိုင်နေတာလဲ”

“စိတ်ညစ်လို့”

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်တာလဲ”

“သမီး နားမလည်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါက လူကြီးတွေရဲ့ကိစ္စ”

“သမီးက ဦးဦးအတွက် တော်တော်သေးနေလို့လား”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဦးဦးစိတ်ညစ်နေတာက . . . ဦးဦးကို ပြန်မချစ်နိုင်တဲ့သူကို ဦးဦး ချစ်မိနေလို့”

ဟု ကလေးကို ရင်ဖွင့်မိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူသိလဲ၊ တခြားလူသိလား၊ ဦးဦးချစ်နေတာ”

“သိမှာပေါ့”

“ဖေဖေ ဘယ်မှာလဲ သိချင်လိုက်တာ”

“ဘယ်လို”

သခွာက စဉ်းစဉ်းစားစားကလေး ဆိုလာ၏။

“သမီး ကျောင်းကိုတောင် ဖေဖေ ဓလံဘူး၊ တခြား ဖေဖေတွေအားလုံး လာတယ်၊ သမီး အဖေ မလာဘူး၊ အဲဒါ သမီး စိတ်ညစ်တာ”

သခွာကလည်း မင်းကောင်းကင်ကို ရင်ဖွင့်လာ၏။

သဉ္ဇာက ခင်လွန်းနှင့် လိုက်လာတာဖြစ်မည်။ သည်နေ့
ဖြူလေး၏ မင်္ဂလာရက်။

ခြံထဲမှာ၊ အိမ်ထဲမှာ လူတွေ စည်ကားနေ၏။

“ဘုန်းဘုန်းအသံ၊ သမီးသွားတော့မယ်၊ ဒီအိမ်ကို
မေမေနဲ့ လိုက်လာတာ၊ သမီးတို့ ပုန်းတဲ့နေရာကို ဘယ်သူမှ
မပြောရဘူးနော်”

သဉ္ဇာက ကလေးပီပီ စိတ်ညစ်စရာကို ချက်ချင်းမေ့သွား
၏။

“မပြောပါဘူးကွာ... စိတ်ချ”

မင်းကောင်းကင်က ခေါင်းညိတ် ကတိပေးလိုက်၏။
သူလည်း အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာပြီး ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်၏။

ခင်လွန်းခင်က သတို့သမီးဖြူလေးကို အနီးကပ် ပြင်ဆင်
ပေးနေ၏။

အဆင်သင့်ချိတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ကာ
ဆင်းလာခဲ့၏။

“မုန့်ဖိုးပေး”

“ဘာအတွက်လဲ”

“မုန့်သွားစားမလို့ပေါ့”

လှေကားအဆင်းမှာ ဘုန်းဘုန်းက မုန့်ဖိုးတောင်းတော့
ကုတ်အင်္ကျီထဲက သူ အမြတ်တနိုးရေးထားသောစာ ထွက်ကျ
သွား၏။

“မင်း ပြေးလို့ မလွတ်ဘူးမလား”

“ဟား... ဟား”

“ဖေဖေလည်း မုန့်ဖိုးပေး”

ဟု ဘုန်းဘုန်းက သူ့အဖေဆီ လက်ဖြန့်၏။

“မလွယ်ပါလား”

“ဒါကိုယူ... ဟိ... ဟိ...”

သဉ္ဇာက ရောက်လာပြီး ဘုန်းဘုန်းလက်ပေါ် ခဲလုံးတစ်
လုံး တင်ပေး၏။

“နင့်ကို ပြန်လုပ်မယ်”

“သမီး ဘာလုပ်လိုက်လဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

“မလုပ်ရဘူးနော်”

ခင်လွန်းခင်က ထွက်လာပြီး သူ့သမီးကို လှမ်းပြော၏။

မင်းကောင်းကင် ရေးထားသော စာရွက်ကလေးက

ခင်လွန်းခင်ဘေးနားမှာ ကျနေသည်။

“ငရှုပ်မလေး”

“ဒါပေမယ့် ချစ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“ဘေးကွ. . ခင်လွန်းသမီးက အရမ်းသွက်လက်တယ်”

“ခင်လွန်းရဲ့ယောက်ျားရော”

“မရှိဘူးလေ”

ဟု လေးလေးလူလူ ဆို၏။

“သူတို့ကို ပစ်သွားတာ ကြာပြီ”

“ခင်လွန်းက အဲဒီကိစ္စကို မပြောဘူး၊ သူ့ကို သူ့
ဘာသာမွေးခဲ့တယ်၊ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်၊ မိခင်ပီသလွန်းတယ်

ကွာ၊ တကယ်ပါပဲ၊ သူငိုတာ ငါ မမြင်ဖူးဘူး၊ တစ်ခါပဲ၊ ပထမ
အကြိမ် သူ့ကို မူကြိုကျောင်းပို့တုန်းကလေ”

လေးလေးလူလူ ခုမှပဲ ခင်လွန်းခင်အကြောင်းတွေ
ပြောပြ၏။ စောစောက ကြိုသိရင် မင်းကောင်းကင် ဒီလောက်ထိ
ခံစားနာကျင်ရမှာ မဟုတ်ပါ။

ဖြူလေးက ရတနာတွေ ဝတ်ဖို့ခက်နေတာမို့ . . .

“ကျွန်မ ဝတ်ပေးရမလား”

ဟု ခင်လွန်းခင်က ဖြူလေးဆီ မြန်ပြေးသွား၏။

“အဲဒါ ဘာလဲ”

ဟု ဘုန်းဘုန်းက စာရွက်ကို ကောက်၏။

“ပြစ်မင်း”

ဟု သမ္ဘာက မေးသည်။

“သမီးကို ပေး၊ သမီး စက္ကူလေယာဉ်ယုံလုပ်မလို့”

ကျနေသော စာရွက်ကို လူယူက သမ္ဘာက ခြံထဲဆင်
သွား၏။

“နင့်ဘဝပြန်စချိန်ရောက်ပြီလို့ မထင်ဘူးလား၊ နင့်ကို လည်း လက်ထပ်လက်စွပ် ဝတ်ပေးချင်တယ်”

“ဖြူလေးရယ် . . . မဖြစ်နိုင်မှန်း နင် သိပါတယ်”

ခင်လွန်းခင်က ဖြူလေးကို ရှင်းပြမိ၏။

ဖြူလေးကတော့ ကိုကြီးမင်းကောင်းကင်နှင့် ခင်လွန်းခင် ကို သဘောတူမိသည်။

ခင်လွန်းခင်က သမီးသမ္ဘာကို ထမင်းကျွေးဖို့ ခြံထဲ ဆင်း ခေါ်၏။

သမ္ဘာက သစ်ပင်ပေါ်ငြိနေသော စက္ကူလေယာဉ်ပျံကို မရမက တက်ယူနေတာမြင်တော့ မင်းကောင်းကင် မနေသာဘဲ တက်ယူပေးလိုက်၏။

သို့သော် စက္ကူလေယာဉ်ပျံလေးကို ခင်လွန်းခင်က ကြားထဲက ဆွဲယူလိုက်ပြီး . . .

“မရဘူး . . . နေ့လယ်စာ အရင်စားရမယ်၊ ပြီးမှဆော့”

“မြန်မြန်သွား”

သမ္ဘာလက်ထဲက စက္ကူလေယာဉ်ပျံလေးကို ဘုန်းဘုန်း က လုပ်ပြေးသွား၏။

“သတို့သားခေါင်းပေါင်းရော”

ဟု လေးလေးလူလူ လိုက်လာမေး၏။

“ရှိပါတယ် ဆရာရယ်”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူနဲ့မှ ထပ်မတွေ့ချင်တော့ဘူး လေးလေး”

“မင်း တွေ့သွားပြီလား၊ ချစ်သူ ရှိနေပြီလား”

“မတွေ့ပါဘူး လေးလေး”

“ဆရာ . . . ကျွန်မ တာဝန်သာထားလိုက်၊ ကျွန်မ ရွာ ပေးမယ်”

“မင်း နားမလည်ပါဘူး”

“သူ ဘာနားမလည်တာလဲ”

လေးလေးက ဝင်မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့”

မင်းကောင်းကင်က လေးလေးကို ခင်လွန်းခင်ရှေ့မှာ
တမင် ပြောလိုက်တာပါ။

သည်ကိစ္စ အဆုံးသတ်ချင်ပြီ။

ခင်လွန်းခင်ကတော့ ဖြူလေးဆီက တစ်စွန်းတစ်စ ကြား
ထားပြီးပြီ။ လက်မလျှော့ချင်။

“သမီးရဲ့စက္ကူလေယာဉ် ပြန်ပေးဖို့ ဘုန်းဘုန်းကို ပြော
ပေးပါ”

“လေယာဉ်ကို မေ့လိုက်တော့၊ ဦးနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ကဲ ကစားရ
အောင်”

မင်းကောင်းကင်က သဉ္ဇာကလေးကို ချော့မော့ခေါ်
သွားပြီးတော့ လက်ဝှေ့ထိုးနည်း သင်ပေးသည်။

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို ဘာဖြစ်တာလဲ နာသွားပြီ
လား”

သဉ္ဇာက မင်းကောင်းကင် လက်သီးမိသွားပြီး ငိုမဲ့မဲ့
ဖြစ်သွား၏။

မင်းကောင်းကင် စိတ်ပူပြီး မေးသည်။

သဉ္ဇာက မျက်နှာကလေးအုပ်ကာ တခပ်ခပ် ရယ်၏။

ပြီးမှ မင်းကောင်းကင်ကို ကြည့်ကာ တုန်လှုပ်စေသော
စကားတစ်ခွန်းကို ပြောလာသည်။

“ဦးဦး . . . သမီးဖေဖေလုပ်ပြီး ကျောင်းကိုလိုက်ခဲ့ပါ
လား”

“ဘယ်လို”

“ဦးဦးကို သမီးတို့နဲ့ လိုက်ဖို့ခေါ်တာ၊ အဲဒါမှ ဟိုကောင်
တွေ ဦးဦးကို ကြောက်မှာ၊ သမီးကို စရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးဦး
လိုက်မယ်၊ ဟုတ်လား၊ လိုက်ခဲ့ပါနော် ဦးဦး”

“ဦးဦး အကြံရပြီ၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း သမီးကို
လက်ဝှေ့ထိုးနည်း သင်ပေးမယ်၊ သမီးဘာသာ သူတို့ကို ဆုံးမပင်
လိုက်၊ စရဲစကြည့်လို့”

“သဉ္ဇာက သူ့အဖေကို သိပ်လွမ်းတယ်”

ဟု ခင်လွန်းက အနားရောက်လာပြီး ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

“ရှင် ကျောင်းကို လိုက်မှာလား”

“ဗျာ”

“ကျွန်မတို့နဲ့လေ ကျောင်းကို . . .”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က . . .”

“ရှင်ပဲ နောက်တတ်တယ် ထင်နေလား”

ဟု သူ့ကို ရယ်၏။

“ကျောင်းကို လိုက်စေချင်ရင် ကျွန်တော်လိုက်မယ်လေ”

“ကျွန်မက နောက်နေတာ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ လိုက်လို့ ရပါတယ်”

“ရှင်ကို ဒုက္ခပေးချင်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် သဒ္ဓါလေး ပျော်လိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ဦးဦးက သမီးတို့နဲ့အတူ ကျောင်းကို လိုက်မှာ

ပေါ့”

“လိုက်မှာပေါ့”

မင်းကောင်းကင်က သဗ္ဗာကို ကတိပေးလိုက်၏။

ဘုန်းဘုန်းလွင့်ပစ်ထားသော စက္ကူလေယာဉ်ပျံကလေး

ကို မင်းကောင်းကင်က ကောက်ယူပြီး သဗ္ဗာ့ဆီ ပြန်ပေးလိုက်၏။

သဗ္ဗာက ဖျတ်ခနဲ ခင်လွန်းအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တော့သည်။

◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆

နံနက်မိုးလင်းလင်းချင်း . . .

“မေမေ . . . သမီးနဲ့ လက်ဝှေ့ထိုးရအောင်”

ဟု ရိုက်ကုန်၏။

“မေမေ မထိုးတတ်ဘူး၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ဦးဦးနဲ့ထိုး”

“အခု ဘာကစားရမလဲ”

“ဒီစက္ကူလေယာဉ်နဲ့ကစား”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ဟု ခင်လွန်းခင်က ထုတ်ပေးပြီးမှ . . .

“သွားအရင်တိုက်”

ဟု သတိရသလို ပြန်ဖြေ၏။

“လေယာဉ်ပျံပေး”

သဉ္ဇာက အော်လိုက်ကာ . . .

“လေယာဉ်မပေးရင် သွားမတိုက်ဘူးနော်”

“ဦးဦးကောင်းကင်က ညစ်ပတ်တဲ့ကလေးတွေနဲ့ လက်တွေ့
မထိုးဘူးတဲ့”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

သဉ္ဇာက ခင်လွန်းစကားကြောင့် သွားတိုက်ဖို့ ပြေးထွက်
သွား၏။ ခင်လွန်းခင်က စက္ကူလေယာဉ်ပျံကို စားပွဲပေါ်ချကာ
မျက်မှန်ကလေးတပ်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြင်ရင်းမှ . . .

စက္ကူလေယာဉ်ပျံပေါ်က ကိုယ့်နာမည်တလေးကို မြင်
ပြီး အံ့အားသင့်သွား၏။

စာရွက်ထိပ်မှာ ‘ခင်လွန်းခင်’ ဟု အမည်တပ်ထားပါ
လား။ ဘာစာပါလိမ့်။

ဘယ်ကစာရွက်နှင့် သဉ္ဇာက စက္ကူလေယာဉ်ပျံလုပ်ပြီး
ဆော့နေတာလည်း မသိပါ။

ခင်လွန်းခင်က စက္ကူလေယာဉ်ပျံကလေးကို မြန်ကြည့်
လိုက်၏။

ခင်လွန်းခင် . . .

မင်းကို သတင်းကောင်းပြောမလို့ . . .

ကိုယ့်ကောင်မလေးကို တွေ့ပြီ။

အဲဒီကောင်မလေးက . . . မင်းပဲ ခင်လွန်း . . .

ရုတ်တရက်ပဲ မင်းမရှိရင် ကိုယ်မပြည့်စုံသလို

ခံစားရတယ်၊ ကိုယ် မင်းကို ချစ်သလောက် မင်း
ကိုယ်ကို ချစ်ရဲ့လား မသိဘူး။

ချစ်တဲ့

မင်းကောင်းကင်

“ဟင်”

စာရွက်ကလေးကို ကိုင်ထားပြီး ငြိမ်သက်သွားရသူက
ခင်လွန်းခင်ပါ။

သည်စာကို မင်းကောင်းကင် ရေးထားတာလား။

ခင်လွန်းမျက်နှာကလေးပျက်ကာ ပင့်သက်ရွှက်မိ၏။

ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးသွား၏။

မင်းကောင်းကင်က အဲဒီလို စိတ်ကူးနေတာလား။

ခင်လွန်း ဘာလို့ မသိခဲ့တာလဲ။ မရိပ်မိတာလဲ။

သည်လိုသာဆို သဉ္ဇာကလေးနှင့် သူ့ကို ရင်းနှီးခွင့်ပေး
လို့ မဖြစ်တော့ပါ။ ကြာလျှင် ပိုခက်လာတော့မှာ။

ခင်လွန်းခင်က ခေါင်းရမ်းသည်။

အနည်ထိုင်နေသော ခင်လွန်းတို့ သားအမိဘဝလေးထဲ
ကို အနှောင့်အယှက် မဝင်စေချင်။

‘အချစ်’ ဆိုသောအရာကို ခင်လွန်း အရမ်းကြောက်
သွားပြီ။

အိမ်ထောင်ရေးကို ပို၍ပင်ကြောက်သေး။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ထပ်မချစ်ချင်။

အေးချမ်းသောဘဝကလေးမှာပဲ သမီးလေးသဉ္ဇာနှင့်
ပျော်ရွှင်စွာ နေသွားချင်ပါသည်။

အရေးကြီးတာက ခင်လွန်းသမီး သူ့ကို မတွယ်တာမို့
သိယောဇဉ်ဖြစ်သွားလျှင် အခက်...

သူက သမီးလေးနှင့် အပေးအယူ တည်လွန်းသည်။
အဖေမေတ္တာငုတ်နေတော့ မင်းကောင်းကင်ကို အရမ်းတွယ်တာ
နေရှာတာ။ မေမေ မှားသလား သမီးရယ်။

သမီးအတွက် ဖေဖေမရှိတာ မေမေအပြစ်လား။

သဉ္ဇာခင်လွန်းက ခင်လွန်းဆီ ပြေးလာပြီး...

“ချီမေမေ”

ဟု ဆို၏။

“ကလေးပေါက်စနလေးမှ မဟုတ်တာ၊ မချီပါဘူး။
ဘာလို့ ချီရမှာလဲ”

“မေမေ၊ ဦးဦးကောင်းကင်ဆို ချီခိုင်းစရာ မလိုဘူး၊ သမီးကို အမြဲချီတယ်၊ ပြီးတော့ ဦးဦးကောင်းကင် အရပ်က အမြင့်ကြီး၊ လက်တွေလည်း အကြီးကြီး၊ မေမေက မချီနိုင်ဘူး၊ မေမေ့လက်က သေးသေးကလေး”

ခင်လွန်းက ပင့်သက်ရှိုက်ကာ ဘာပြောရမှန်း မသိ။

“သမီး”

“ဟင်”

“ဦးဦးကောင်းကင်ကို မေ့လိုက်ပါလား”

“ဟင့်အင်း . . . မမေ့ပါဘူး”

သမီးလေးက ခေါင်းရမ်းသည်။

“ဦးဦးကောင်းကင်ကို ဖေဖေလို့ ခေါ်မယ်”

“ဟဲ့ . . .”

ခင်လွန်း အခက်တွေ့အောင် သမီးက လုပ်နေပြီ။

လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ခင်လွန်းတို့ သားအမိကို သူက လက်ခံ နိုင်တယ်ပဲထား။

သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက ရှိသေးသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကရော . .

အင်းလေ . . . ခင်လွန်းစိုးရိမ်လွန်နေတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ။

သည်စာကို သူက ခင်လွန်းဆီ ပေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ သူ ရှေ့တိုးမလာရဲအောင် ခင်လွန်း ဟန့်တားပေးမည်။ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောထားရမည်။

သမီးလေးသဏ္ဌာကိုလည်း သူနှင့် မနီးစပ်အောင် ထားရမည်။

ကျောင်းဖွင့်တော့မှာမို့ သမီးလေးက သူ့အဖေဆီ သွားနေတော့မှာပါ။

မင်းကောင်းကင်နှင့် အကြာကြီး တွေ့စရာအကြောင်းမှ မရှိတာ။ ကလေးဆိုတော့ မတွေ့တာ ကြာရင် မေ့သွားမှာပါ။

သမီးလေးကို ခင်လွန်းက ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရမည်။

ပိုပြီး အလိုလိုက်ရမည်။

သမီးလေး အားကိုးရလောက်အောင် ခင်လွန်း ကြိုးစား
မည်။

အမေလိုရော အဖေလိုပါ ခင်လွန်း နေပြမည်။

သမီးလေး စိတ်ထဲမှာ အဖေဆိုသော ကွက်လပ်မရှိစေ
ရပါ။

ခင်လွန်း အားခဲထားမိ၏။

သမီးလေးစိတ်မှာ ကွက်လပ်ဖြစ်နေတာ သိသည်။ သမီး
လေးဘဝမှာ တစ်နေရာလိုနေတာ သိသည်။

ခင်လွန်းကြောင့် သမီးလေး သည်လိုဖြစ်နေရတာလား။

“မေမေ”

“ဟင်”

“ဦးဦးကောင်းကင်က အရမ်းသဘောကောင်းတယ်”

“ဟုတ်လား”

“သမီးတို့ ဦးဦးကောင်းကင်နဲ့ အတူတူနေရရင် ကောင်း
မယ်နော်”

“မဟုတ်တာ သမီးရယ်”

“သမီးပြောရင် ရပါတယ်၊ ဦးဦးကောင်းကင်က သမီး
ဖေဖေ လုပ်ပေးမှာပါ”

သမီးစိတ်မှာ လုံးဝ ယုံကြည်နေသည်။

“မေမေရော သမီးဖေဖေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလို့လဲ”

“မေမေက မိန်းမ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ဟင်”

“ဦးဦးကောင်းကင်နဲ့ မိုးရေထဲမှာ ဘောလုံးကန်လို့ရ
တယ်၊ လက်ငွေထိုးလို့ ရတယ်၊ မေမေနဲ့ မရတာတွေ အားလုံး
ဦးဦးကောင်းကင်နဲ့ ရတယ်”

ခင်လွန်းက ခေါင်းရမ်းသည်။ ဘယ်လိုမှ လက်မခံ။

“ဦးဦးကောင်းကင်နဲ့ရတာ အားလုံး မေမေနဲ့လည်း
ရစေရမယ် သမီး”

ခင်လွန်း ချက်ခြင်းပဲ သမီးနဲ့လက်တွေ့ထိုးနိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်
မိန်း။ သမီးက တအံ့တသြလေးကြည့်ကာ ရပ်စိန်ခေါ်တာကို
အံ့သြနေ၏။

“မေမေ့ကို လက်တွေ့မထိုးတတ်ဘူးလို့ ထင်နေလား”

“မေမေ လက်တွေ့ထိုးတတ်လို့လား”

“မထိုးတတ်ဘူး”

ဒါပေမယ့် ခင်လွန်းက တစ်ချက်စဉ်းစားမိဖို့...

“မေမေက ချက်တတ်၊ ပြုတ်တတ်တယ်၊ လက်တွေ့ထိုး
တတ်တယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ့ကို ကြောက်လို့လား၊ မယုံလို့လား”

ခင်လွန်းခင်က သမီးစိတ်ကို ဆွပေးရင်း စိန်ခေါ်လိုက်
၏။

သမီးကို လက်သီးနှင့် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ထိုးတော့ သမီး
က ငိုမဲ့မဲ့မို့...

“သမီးလေး မထိပါဘူးနော်”

ဟု စိုးရိမ်စွာ မေးမိသည်။

“မထိပါဘူး”

“သမီး နာသွားလား၊ သမီး ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ကစား
ရအောင်၊ သမီး . . . ခဏလေး”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မေမေရော၊ ဘုန်းဘုန်းတို့ အိမ်ကို
သွားရအောင်”

“အိမ်မှာ ချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်ရဦးမယ်၊ နက်ဖြန် ကျောင်း
သွားရမယ်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ”

ဟု သဉ္ဇာက ဖုန်းပြေးဆက်သည်။

“ဘယ်သူ့ကို ဆက်မလို့လဲကွာ၊ လုပ်ပြီ”

“ဦးဦးကောင်းကင် . . . သူလည်း ကျောင်းလိုက်မှာ
မေမေရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“သူက သမီးဖေဖေဖြစ်တော့မှာ သမီးသူငယ်ချင်းတွေ
ကို ပြမယ်”

“သူ လာမှာ မဟုတ်ဘူး . . . သမီးရယ်”

“သူ လာမယ်လို့ ပြောထားတယ်လေ”

“ဒါပေမယ့် သူက အလုပ်သိပ်များတာ . . . လာပါ
မလား”

“သူ မလာရင် . . . ကျောင်း မသွားဘူး၊ ဒါပဲ . . . ”

ခင်လွန်းခင်က သမီးသမ္ဘာခင်လွန်းကို စိတ်ပျက်စွာ
ကြည့်မိ၏။ ခေါင်းမာပြီး ဂျစ်တိုက်ချင်သော မျက်နှာပေးကလေး
နှင့် . . .

“ဒီနှစ်ပြီးရင် သမီးဒေါ်လေးတို့နှင့် နေစရာမလိုတော့
ဘူး၊ ဒါ နောက်ဆုံးနှစ်”

“ဦးဦးကောင်းကင် မပါရင် မသွားဘူး၊ သူများ အဖေ
တွေ အားလုံး လာကြမှာပဲဟာ”

“မင်းကောင်းကင်က သမီးအဖေ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါဆို သမီးဖေဖေ ဘယ်မှာလဲ . . . ပြော၊ မေမေ
ပြောပြပါ”

“မသိဘူး”

သမီးတို့ ခင်လွန်း အော်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မသိတာလဲ”

“သမီးကို မေမေ ဘယ်နှစ်ခါ . . . ”

စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်ဘဲ ခင်လွန်း ဝမ်းနည်း
စွာ မျက်ရည်ကျမိ၏။ ခင်လွန်းတို့ သားအမိ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ။

◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆

“သမီးလေး မေမေ ဘာယူလာလဲ ကြည့်စမ်း”

ရေခဲမုန့်ရောင်စုံ ထည့်ထားသော ဖန်ပန်းကန်လှလှ
လေးကို နောက်မှာဝှက်ကာ ခင်လွန်း မေးမိ၏။

မနက်ဖြန်ဆို ခဏခွဲရမည့် သမီးလေးကို စိတ်မဆင်းရဲ
စေချင်ပါ။

“ဦးဦးကောင်းကင် မပါရင် မသွားဘူး”

ဟု သမီးက အပြတ်ဆိုသည်။

◆ ဉာဏ်ဝင်စာပေ ◆

“သွားရမယ်၊ သူနဲ့မတွေ့ခင်ကလည်း သွားတာပဲ၊ ကျီ
တွေ့ချင်နဲ့သဉ္ဇာ၊ မေမေ အလိုမလိုက်ဘူး”

သမီးက ခင်လွန်းလက်ထဲက အိုက်စကရင်ပန်းကန်ကို
ဆွဲလှသည်။

“မေမေ့ ပြန်ပေး”

“မပေးဘူး”

“ခေါင်းမမာနဲ့နော်၊ အလိုလိုက်လို့ ရောင့်မတက်နဲ့၊
မေမေ ရိုက်မှာနော်”

ခင်လွန်းခင်က ဆူငေါက်ထားပေမယ့် သဉ္ဇာက ဖန်
ပန်းကန်လုံးကို ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဆိုးလိုက်တာ”

“မေမေကဆိုးတာ၊ သမီးကို ဖေဖေနဲ့ ပေးမတွေ့ဘူး၊
သူများအဖေတွေ ကျောင်းဖွင့်ရင် အားလုံး လာကြတယ်၊ သမီး
ကျမှ... သမီး ကျောင်းမသွားဘူး၊ မေမေလည်း သွားခိုင်းလို့
မရဘူး၊ သမီး မသွားဘူးဆို မသွားဘူးပဲ”

သဉ္ဇာခင်လွန်း၏ပြတ်သားမာကျောမှုကို ထိတ်လန့်ကာ
ခင်လွန်း ကြက်သေသေနေမိ၏။ လက်ချောင်းတွေကို ပါးစပ်ထဲ
ကိုက်ကာ ဘာပြောရမှန်းပင် မသိ။

“မေမေ ဦးဦးကောင်းကင် မပါရင် သမီး မသွားဘူး”

သမီးက တစ်ခွန်းချင်း ဆိုလာ၏။ သမီးစကားက
ခင်လွန်းအတွက် မိုးကြိုးပစ်ချသလိုပင်။

◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆

“ငါးမိနစ်နေရင် ရထားထွက်တော့မယ်၊ အဲဒီကျွန်ရင်
ပျော်စရာကြီး မေမေ့ကို စိတ်ဆိုးနေလား၊ ချောကလက် သွား
ဝယ်လိုက်မယ်”

“ဦးဦးကောင်းကင်က ချောကလက် ဝယ်လာမှာ”

“သူ လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူ ကတိပေးထားတယ်၊ သူလာမှာ . . . လာကို လာ
မှာ၊ မေမေ မောင်းမထုတ်ရင်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ခင်လွန်းက သမီးအတွက် ချောကလက် ဆင်းဝယ်
သည်။ သမီးကို သူ့အဖေအိပ်ပိုပြီး ကျောင်းတက်စေတာက
လည်း ခင်လွန်း အလုပ်လုပ်ချင်လို့ပါ။

“ဖေဖေက လိုတာတွေ အကုန်လုံး ဝယ်ပြီးပြီ”

ဟု မင်းကောင်းကင်က နောက်ကနေ ရောက်လာပြီး
စ၏။ ခင်လွန်းက စူးခနဲ ကြည့်မိသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ကိုယ်က နောက်တာပါ”

ဟု မင်းကောင်းကင်က မျက်နှာငယ်နှင့် ဖြေရှင်း၏။

“ဒီစာကရော နောက်တာပဲလား”

“မင်း ဘယ်လိုတွေ့... ”

သူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဘာပြောရမှန်း မသိနိုင်
အောင်ပါ။

“ရှင် ရေးတာ မဟုတ်လား”

“နောက်ပြီးကျမှ ပြောရအောင်လား၊ ရထားထွက်တော့
မယ်”

“ရှင် ရေးသလား... မရေးဘူးလား... ခုဖြေပါ”

“သခွာလေး ကိုယ့်ကို စောင့်နေတယ်”

“ရှင် ရေးလား မရေးဘူးလား... ပြော... ပြော”

ခင်လွန်းက ဒေါသနှင့် မေးလာ၏။

မင်းကောင်းကင်က မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ခင်လွန်းကို
ကြည့်၏။ ဝန်ခံရတာ ဝန်လေးတာ မဟုတ်ပါ။ သူ့ကို တရားခံ
စစ်သလို စစ်နေတာ အောင့်သက်ခံပြင်းသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကိုယ်ရေးတာ၊ သွားလို့ရပြီလား”

“သမီးက သူ့အဖေကို မမြင်ဖူးဘူးဆိုတဲ့အချက်ကို
ပြောင်းလို့ မရဘူး၊ ဒါပေမယ့်... ကျွန်မ မယုံနိုင်တာက...
ရှင်ဟာ အခွင့်အရေးရဖို့ အောက်ကျနောက်ကျ လုပ်ခဲ့တာပဲ၊
ကျွန်မအချစ်ကို ရဖို့ ရှင်ဟာ သမီးကို အသုံးချတယ်၊ ခင်အောင်
ပေါင်းခဲ့တယ်”

“မင်း အထင်မှားနေပြီ၊ ကိုယ်စာရေးတာ မှန်ပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက သခွာဟာ မင်းရဲ့သမီးဆိုတာကိုယ်

မသိဘူး။ ကိုယ်သိတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်အများကြီး စဉ်းစားတယ်။
မင်း ကိုယ့်ကို လက်မခံစရာအကြောင်း အများကြီးရှိတာ သိပါ
တယ်။ ကိုယ့် မင်းကို လက်မလွှတ်နိုင်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုပဲ ရှိ
တယ်။ မင်း မရှိရင် ကိုယ် မနေတတ်ဘူး။ မင်း စိတ်ချမ်းသာစေ
ရမယ်လို့ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်”

“ကျွန်မ စိတ်မချမ်းသာဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ။ ရှင်က
ကျွန်မကို ကူညီနေတယ် ထင်လို့လား။ အမေတစ်ယောက်တည်း
သူ့သမီးကို မကျွေးမွေးနိုင်ဘူး ထင်လို့လား။ သမီးသဉ္ဇာနဲ့ ကျွန်မ
က သိပ်စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်မတို့ တဝထဲမှာ တခြား ဘယ်
သူ့အတွက်မှ နေစရာ မရှိဘူး။ ရှင် မဝင်လာပါနဲ့ တောင်းပန်ပါ
တယ်။ သမီးကို ရှင် မစည်းရုံးပါနဲ့။ လာမပတ်သက်ပါနဲ့”

ခင်လွန်းခင်က သူ့ကို ပစ်ပစ်ခါခါ နှင်သည်။

“ရှင် ရပ်တန်းက ရပ်ပါ”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ နားမလည်တာလဲ၊ မင်းကို ကိုယ်ချစ်
တယ်”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ နားမလည်တာလဲ၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ချစ်
လို့ မရဘူး”

ခင်လွန်းခင်က ဇွတ်မိုတ်ပြောချသည်။

သူမက ဇွတ်နှင့်ပေမယ့် သူက မရမက လိုက်ပို့သည်။

“သမီးသဉ္ဇာက သူ့ကို မြင်တော့ ဟေးခနဲအော်ကာ
ပျော်လို့ မဆုံး။ သူ့ကို တွယ်တာစကားတွေ တွက်ထိုးမဆုံး
သဉ္ဇာအတွက် သူက မရှိမဖြစ်ပါလား။

◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆

“အဲဒီနေ့ ကိုယ် မလာသင့်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်သမီး
ကို ကတိပေးထားတယ်၊ ကတိဗျက်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ရှင် နားလည်လွဲတာပါ၊ ကျွန်မက . . .”

“ကိုယ် မင်းကို ထပ်ပြီး နားလည်မှု မလွဲပါဘူး”

“ကျွန်မ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါရစေ”

“ဟိုနေ့ညက ဘူတာရုံမှာ မင်း ပြောခဲ့တာလေ”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ဟိုနေညက ရှင့်ကို ကျွန်မ အဲဒီလို မပြောခဲ့သင့်ဘူး။ ကျွန်မအတိတ်ကို ရှင် ဘာမှ မသိပါဘူး”

“သိတယ်၊ မင်းခင်ပွန်းက မင်းကို ပစ်သွားတယ်၊ အဲဒါ မင်းအပြစ်ပဲ၊ မင်းမှာ လိုအပ်ချက်တွေ ရှိလို့”

“ကားရပ်လိုက်”

ခင်လွန်း စူးခနဲ အော်မိသည်။ သူ့ကားထဲမှာ ဆက်ထိုင် နေနိုင်စွမ်း မရှိပြီ။

သူ့စကားက အရှိုက်ထိစေသည်။

“အမြဲတမ်း မိန်းမအဖြစ်ပဲ ဟုတ်လား”

“ကိုယ်ပြောတာက...”

ဟု သူက ဖြေရှင်းချင်ပုံမို့ ခင်လွန်းက လက်ပြပြီး...

“ရှင် မှန်ပါတယ်၊ သူ့ကို လက်ထပ်မိတာ ကျွန်မ အပြစ် ပါ။ သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် နည်းပေါင်းစုံနဲ့ ကြိုးစားတယ်၊ သူက ဘယ်အပြစ်ရှိမလဲ၊ သူက ယောက်ျားမဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့မိန်းမစိတ်ချမ်းသာရေးကို သူ ဂရုစိုက်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မအဖို့

သူက အရာရာပဲ၊ သူ့အဖို့ကျတော့ ငွေကအရာရာပဲ၊ ငွေမက်တဲ့ သူ့ကို ကျွန်မ ဆုံးရှုံးရတယ်”

“သူက လှေကားသုံးဆစ်ဆင်းရင် လူပျိုပဲ၊ ထွက်သွားပြီး ရင် လှည့်မကြည့်လို့ ရတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ သဗ္ဗာလေးကို သူ ရက်စက် လွန်းတယ်”

“ကျွန်မ ဘာများမှားမိလို့လဲ နေ့တိုင်း တွေးမိတယ်၊ နှစ် ယောက်နေပေမယ့်လို့ သိပ်အထီးကျန်ဆန်တယ်၊ ဒီအထီးကျန် ဝေဒနာကို မိန်းမလုပ်သူပဲ သိမှာ၊ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာ တယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်နေရမယ်လို့ မျှော်လင့်မိတယ်၊ သူ ဂရုစိုက်လာမယ်လို့ မျှော်လင့်မိတယ်၊ ဒါ ပေမယ့် အလကားပါပဲ၊ သူက ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ရှေးခဲ့တာ၊ သူက ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထွက်သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေခဲ့သလဲ မသိဘူး၊ သူက ထားခဲ့ဖို့ ပြင်ဆင်နေချိန်မှာ ကျွန်မက သမီးလေးနဲ့ အတူတူ မိသားစုဘဝကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရဖို့ မျှော်လင့်နေခဲ့မိတယ်၊ ၇-နှစ်ရှိပြီ သူ့သမီးကို သူ မမြင်ဖူးဘူး၊ ဒီနေ့ထက်ထိ ကျွန်မအဖို့

သူ့ဘာကြောင့် ပစ်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်မတို့ကို တစ်ချက်လေး
တောင် မကြည့်ဘူး၊ ကျွန်မ ဘာတွေ သိပ်မှားသွားလဲ၊ ဘာလို့လဲ၊
ဘာကြောင့်... ”

တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း ငိုရှိုက်နေသော ခင်လွန်းကို သူ
က ပခုံးနှစ်ဘက်ဆုပ်ကိုင်ကာ ...

“သူများ အပြစ်အတွက် မင်းကိုယ်မင်း အပြစ်ပေးနေ
တာ မင်းသိရဲ့လား၊ သမ္ဘာလေးကိုလည်း မင်းအပြစ်ပေးတယ်၊
ကိုယ့်ကိုရောပဲ၊ ကိုယ်သစ္စာဖောက်မှာ စိုးလို့လား၊ ကိုယ့်ကို မယုံ
လို့လား၊ ကိုယ် ဘယ်လိုသစ္စာဆိုရမလဲ၊ မင်းတကယ် ဘာလိုချင်
လဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း မေးပြီးပြီးလား၊ သိရဲ့လား”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူမ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားသည့် သူ့လက်
တွေကို ဖယ်ချပစ်ကာ သူမက အပြတ်ပြောပြီး ကျောခိုင်း၏။

“ခင်လွန်း”

မင်းကောင်းကင်က ခေါ်ပေမယ့် လှည့်မကြည့်။

“တကယ်ပဲ ကိုယ်တို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

လှည့်မကြည့်ဘဲ ခင်လွန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

မင်းကောင်းကင်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

သူ့မြတ်နိုးသောမိန်းမက သူ့ကို စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ် သွေး

အေးစွာ ငြင်းနိုင်သည်။

ရက်စက်လိုက်တာ ခင်လွန်းရယ်။

သူ အံ့ကြိတ်မိသည်။

လက်သီးတင်းတင်းဆုပ်မိသည်။

သမ္ဘာကို သူ့အဒေါ်ဆီ ပို့ပြီးနောက် ဒါပထမဦးဆုံး
အကြိမ်တွေ့ကြတာပါ။

သူက ကားရပ်ပြီးခေါ်တော့ ခင်လွန်းခင်က ကြည်ကြည်
သာသာပဲ တက်လိုက်ပါလာခဲ့တာပါ။

သည်လောက်ထိ သူ့ အပေါ် ပြတ်သားခါးသီးမည်
မထင်ခဲ့ပါ။

သူ့ကို ခင်လွန်းခင်က မယုံ။

အယုံကြည်မဲ့တာ သူသိသည်။ သူ့ကို ချစ်နေခဲ့လျှင်
တောင် လက်ခံမှာ မဟုတ်။

အရင်တွေ့ခဲ့သော သစ္စာဖေဖေလိုပဲ အားလုံးကို မှတ်
ထင်ထားရောသလား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ မကျေနပ်နိုင်။

သူ့မေတ္တာကို စော်ကားလွန်းသည်။

ဥပေက္ခာပြုလွန်းသည်။

သူ့မှာဖြင့် တသသ မြတ်နိုးလိုက်ရတာ။

သမီးကလေးနှင့် ခိုးကိုးရာမဲ့နေသော မိန်းမသားကို စစ်
မှန်သော မေတ္တာနှင့် နွေးထွေးစွာ စောင့်ရှောက်ချင်တာပါ ဖေးမ
ချင်တာပါ။

သူ့အချစ်ကို သူ သစ္စာဆိုဝံ့ပါသည်။

“ပြီးရောလေ... ရပါတယ်”

သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်လွန်းပါတိ။

ခင်လွန်းကို ထားရစ်ကာ ကားဆီ ပြန်လျှောက်လာ၏။

သူ့အချစ်ကို အသိအမှတ်မပြုတာ သူ မဖြေနိုင်။ မချီ
မဆန့်နှင့် အံ့ကြိတ်မိ၏။

ခေါင်းငိုက်စိုက်လျှောက်လာတာမို့ ရှေ့က လာနေသော
ကားကို သူ မမြင်ပါ။

မြင်လိုက်ချိန်မှာ အရမ်းနီးကပ်နေပြီမို့ လမ်းဘေးမြက်
တောထဲကို ခုန်ချရှောင်လိုက်ရသည်။

“ကောင်းကင်”

ခင်လွန်းခင်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သံ စိုးရိမ်တကြီး
သတိပေးလိုက်သံနှင့်အတူ ကားကြီးက ဝီခနဲ ဖြတ်သွား၏။

မင်းကောင်းကင် လန့်သွား၏။

“ကောင်းကင် . . . ကောင်းကင်”

ခင်လွန်းခင်က သူ့ဆီ ချက်ချင်း ပြေးလာသည်။ ပွေ့ထူ
သည်။ သူမ မျက်လုံးတွေက စိတ်ပူနေတာ သိသာလွန်းစွာ။
သစ္စာလေး တံတားလက်ရန်းပေါ်တက်လျှောက်လာစဉ်အတိုင်း။
ချက်လုံးလေးပြုပြီး လန့်ဖျပ်နေလိုက်တာ။

ဒါနဲ့များ ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးတဲ့လေ။

ကိုယ် ဘာကို နားလည်ရမှာလဲ ခင်လွန်းရယ်။

စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ကိုယ့်ခေါင်းကို ရင်ခွင်ထဲပွေထားတာ
မင်းကိုယ်မင်း သတိပြုမိရဲ့လား။

“ကောင်းကင် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

မင်းကောင်းကင် ခေါင်းခါပြမိ၏။

“တော်ပါသေးရဲ့”

“ခင်လွန်းက စိတ်ပူလို့လား”

“အင်း”

“ကိုယ်တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ တကယ်စိုးရိမ်လား”

“အင်း”

ခင်လွန်းခင်က ရှက်စနိုးမျက်နှာကို ဆံပင်တွေနှင့် ကွယ်
လိုက်သည်။

ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

ခင်လွန်း ရင်ထဲ ပင်ပန်းနေပါပြီ။

သညာလေးက ကလေးပီပီ သူ့ကို မရှိမဖြစ် လိုအပ်တာ
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ရပေမယ့် ခင်လွန်းက မရ။

ခင်လွန်း မှာက စဉ်းစားရမှာ ချုပ်ထိန်းရမှာတွေ
ရှိနေပါသည်။

ဘယ်လိုပဲ ဟန်ဆောင် ဟန်ဆောင် ရုတ်တရက် သူ
ကားတိုက်မလိုဖြစ်တော့ ခင်လွန်းမျက်လုံးတွေ ပြာပြီး အရမ်း
စိုးရိမ်သွားခဲ့သည်။

ခင်လွန်း ပြောခွင့်ရချင်သည်။

သူ့ကို ချစ်တာ၊ သူ့အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတာ သိစေချင်
ပါသည်။

သူ့အချစ်ကို နှလုံးသားက ယုံကြည်မိသည်။ သည်လို
ယုံကြည်အောင် သူ ဘယ်လိုပြုစားလိုက်သလဲ ခင်လွန်း မသိ။

“ခင်လွန်းရယ်”

မင်းကောင်းကင်က ခင်လွန်းကိုယ်လေးကို တင်းတင်း
ကြပ်ကြပ် ဖက်လိုက်၏။

“ခင်လွန်း ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ ခင်လွန်းဘဝကို ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ကိုယ့်ပခုံးမှာ ခင်လွန်း မှီလို့ရတယ်၊ နှစ်သက်လုံးအတွက်ပါပဲ”

ခင်လွန်းခင်က ကြည်နူးစွာ မျက်ရည်လည်လာမိတော့သည်။

မင်းကောင်းကင်၏ ရင်ခွင်သည် သူမအတွက် လုံခြုံအေးမြလွန်းလှသည်။

ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီး သူတို့ ပထမဦးဆုံး ဘုရားသွားကြသည်။

“ကိုယ့်ကို သစ္စာဆိုခိုင်းမလို့လား”

မင်းကောင်းကင်က ချစ်သူကလေးကို ချစ်စနိုး ပါးဆွဲကာ မေးလိုက်သည်။

“အင်းပေါ့”

“ကိုယ့်ကို မယုံလို့လား”

“ယုံပါတယ်”

“သစ္စာဆိုခိုင်းတာ မယုံလို့ဘဲပေါ့”

ခင်လွန်းခင်က ခေါင်းရမ်းသည်။

“မဆိုခိုင်းပါဘူး၊ ရှင်နဲ့အတူတူ ဘုရားဖူးချင်လို့ပါ၊ ပြီးတော့ ဆုတောင်းချင်တယ်၊ ဒီတစ်ခါ တစ်သက်လုံးအတွက် ဖြစ်ပါစေလို့”

“ဪ . . .”

ခင်လွန်းစကားက သူ့ရင်ကို တင်းကြပ်သွားစေသည်။

“သစ္စာမဆိုခိုင်းရက်ပါဘူး၊ မတော်တဆ တစ်ခုခုဆို ရှင်သစ္စာစူးမှာ၊ ခင်လွန်း မလိုလားပါဘူး”

ခင်လွန်းခင်က လှပစွာ ပြုံးပြီး ပြောလာ၏။

“ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက်အထိ ချစ်လား”

ခင်လွန်းက မဖြေ။

ခဏကြာမှ . . .

“ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့မှ ရှင့်ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးကောင်းကင်ရယ်တဲ့”

ဘုရားရှေ့မှာ ဖွင့်ဟလာသော စကား။

ကိုယ်ကလည်း သည်တစ်သက် ဘယ်တော့မှ လက်တွဲမဖြုတ်ပါဘူး ခင်လွန်းရယ်။ စိတ်ချပါ။

◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆

သူ ဖုန်းဆက်တော့ မေမေက အရမ်း အံ့သြသွားသည်။

“ဘယ်လို သား”

မင်းကောင်းကင်အတွက် စိတ်မချနိုင်ဖြစ်ကာ လန့်
လည်း လန့်သွား၏။

အချိန်တိုကလေးအတွင်းမှာမို့ ပိုပြီး နားမလည်နိုင်။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“သားရယ် ဖြစ်ပါ့မလား”

“သားနဲ့ မေမေ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ သား မေမေ့ကို အသိပေးသင့်တယ် မဟုတ်လား”

“သားရယ် ရှေ့မတိုးပါနဲ့”

“ဗျာ”

ထင်ထားသလိုပင် မေမေက တားမြစ်လာ၏။

“သား ပြန်စဉ်းစားပါဦး”

“ဘယ်လိုလဲ မေမေ”

“မေမေကတော့ သားကို အပျိုစင်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ပဲ အပြစ်ကင်းကင်း လက်ထပ်စေချင်တယ်”

“အပျိုစင် မဟုတ်ရင် အပြစ်မကင်းဘူးလား မေမေ၊ ခင်လွန်းက အရမ်းကရုဏာသက်စရာ ကောင်းပါတယ်”

“သားက ကရုဏာနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်မှာလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သား သူ့ကို ကလေး

အမေလေးမှန်း မသိဘဲ ချစ်မိသွားတာပါ”

မေမေက ပင့်သက်ရှိက်သည်။

“ကလေးနဲ့ သားနဲ့လည်း ရေစက်ရှိတယ် ထင်ပါတယ်၊ ကလေးကို သူ့ကလေးမှန်း မသိဘဲ သပ်သပ်ခင်မိတာပါ၊ ထူးဆန်းတဲ့ သားတို့ရဲ့ ရှေးရေစက်ကို လက်ခံနားလည်ပေးပါ မေမေ”

မေမေက သူ့ကို နောက်ထပ် မကန့်ကွက်တော့ပါ။

သူ့ သဘောအတိုင်းရှိစေဟု ခွင့်ပြုလိုက်တော့သည်။

သူတို့ သားအမိက တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အရမ်းနားလည်မှု ရှိသည်။

“အေးလေ... ဒီလမ်းကို လျှောက်ရမှာက မင်းပဲ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ရင် ပြီးတာပဲ”

“စိတ်ချပါ မေမေ၊ ဟိုလူ ထွက်သွားတာ ခုနစ်နှစ်ကျော် ရှစ်နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ တရားဥပဒေအရ သူ ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး”

“ဒါတော့ . . . ဒါပေါ့”

“ခင်လွန်းကလည်း သားအပေါ် တကယ်ချစ်ရှာတာပါ။
လေးလေးလူကတော့ ဘာပြောမလဲ မသိဘူး”

“သားရဲ့လေးလေး မသိသေးဘူးလား”

“မသိသေးဘူး မေမေ”

“ဘာလို့ မပြောတာလဲ သားရဲ့”

“ပြောမှာပါ။ . . . မပြောရသေးတာပါ။ ခင်လွန်းက
လေးလေးရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေးပါ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား၊ သားက တကယ်လက်တွဲသွား
နိုင်တယ်ဆို သားသဘောပါပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ”

မင်းကောင်းကင်မျက်နှာက ဝင်းထိန်သွား၏။

မေမေက ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုလိုက်ပါပြီ။

သူ့အတွက် ပထမအဆင့် အောင်မြင်သွားပြီ။

လေးလေးလူပဲ သဘောတူဖို့ ကျန်တော့တာ။

ဇာဇာတို့ ဖြူလေးတို့က ခင်လွန်းနှင့် ခင်မင်သင့်မြတ်
ပြီးသားပါ။

◆ ၈၈ ◆ ၈၈ ◆ ၈၈ ◆ ၈၈ ◆

လေးလေးလူလူက ဖုန်းဆက်ပြီး ညစာစားဖို့ ခေါ်တာမို့
ခင်းကောင်းကင်ရော ခင်လွန်းခင်ပါ ရောက်လာကြပါသည်။

“ဟင်... လေးလေး ဖုန်းဆက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းကင်ကိုရော လေးလေးလူ ခေါ်
တယ်လားဟင်”

◆ ဩဏ်ထင်စာပေ ◆

“အင်း”

ဆိုင်အဝင်ဝမှာ သူတို့ ဆုံမိတော့ အံ့သြနေမိသည်။

“လာလေ... လေးလေးဆီ သွားရအောင်”

“အင်း”

လေးလေးလူကို နေညီသည်မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် အတူ တူတွေ့ရတော့ ခင်လွန်း ရင်ထဲ ထင်ခနဲ စိုးစိတ်ဖြာမိ၏။

“လာကြကွာ... ထိုင်”

ကောင်မလေးက တော်တော်ချောသည်။

နွဲ့နှောင်နေသော ဆံပင်တွေက ကျောလယ်မက ရှည် လျားပြီး လှပသော ကြိုးထိုးကျစ်ဆံမြီးကလေးတွေ အများကြီး ကျစ်ထား၏။

ခေတ်မီသောစတိုင်...

ယဉ်ကျေးသော အပြုံးကလေးနှင့်...

နှူးနူးညံ့ညံ့ လှလှပပကလေး။

“ကဲ... မင်းကောင်းကင်၊ ဒါက လေးလေး သူငယ်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ချင်းရဲ့သမီး ယင်းမာချောတဲ့ သူကလေးကို တူမတော်ဖို့ သူ့ အဖေဆီ ငါတောင်းခဲ့ပြီးပြီ၊ မင်း ဘာမှ ငြင်းမယ် စိတ်မကူး နဲ့”

ယင်းမာချောက ဖွဖွကလေး ရယ်သည်။

မင်းကောင်းကင်က မျက်နှာအရမ်းပျက်သွား၏။

“ခင်လွန်းခင်”

“ရှင်”

သတိလက်လွတ်ငေးကြည့်ကာ လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်နေသော ခင်လွန်းက လေးလေးလူ ခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ လန့်ဖျပ်ထူးမိ၏။

“မင်းလည်း ကောင်းကင်အတွက် အလုပ်ရှုပ်စရာ မလို တော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခင်လွန်းခင်က ဘာပြောနိုင်မှာလဲ။

မင်းကောင်းကင်ကိုယ်တိုင် နှုတ်ဆိတ်နေတာ။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

တစ်ဖက်က ကောင်မလေးကို အားနာနေတာလည်း
ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်လွန်းကတော့ အားငယ်မိ
သည်။

လှပငယ်ရွယ်နုပျိုသော ကောင်မလေးနှင့် မယှဉ်နိုင်
ပါ။

မင်းကောင်းကင်က အဲဒီလို ကောင်မလေးကို ပစ်ပယ်
ပြီး ခင်လွန်းကို ရွေးပါ့မလား။

သူ့စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလို ကောင်မလေးကို မက်မော နှစ်
သက်နေမှာ အသေအချာပါ။

ဖြောင့်ဖြူသော လမ်းဆုံလည်း ခင်လွန်းက မတားချင်
မနှောင့်ယှက်ချင် ဝင်မရွှပ်ချင်။

ကန့်လန့်ကန့်လန့် မဖြစ်စေချင်ပါ။

“ခင်လွန်း စား၊ အားပါးတရ စား၊ ထမင်းစားစေချင်လို့
လေးလေးလူလူ ခေါ်လိုက်တာပါ”

“ဟုတ်”

မင်းကောင်းကင်က စိတ်တဆိတ် ထမင်းစားနေ၏။

ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် စကားတွေ ဆိုနေသူက လေးလေး
လူနှင့် ယင်းမာချော။

ယင်းမာချောက မင်းကောင်းကင်ကို လိုလိုလားလား
ပါပဲ။

သူတို့ချင်း လိုက်ဖက်လွန်းပါသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ထဲမှာ ငိုချင်လာမိသည်။

ခင်လွန်း အရှုံးပေးလိုက်ရပြီလား။

သဏ္ဌာလေးကြောင့် ခင်လွန်းဘဝကို အံ့ကြိတ်ဖြတ်သန်း
ခဲ့တာပါ။

ခံနိုင်ရည် ရင့်ကျက်မှုလည်း ရှိသင့်သလောက် ရှိခဲ့ပြီးမှ
ဘာလို့များ သည်လောက်ပျော့ညံ့အားငယ်မိသလဲ။

ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲလို့က်ဟာ ဆိုနှင့်မွန်းကြပ်နေပါ
သည်။

မင်းကောင်းကင်လက်ကို မလွှတ်ချင်။

ဝေးကြဖို့ သတ္တိမရှိ။

လမ်းခွဲရမှာ စိုးရွံ့မိသည်။

မင်းကောင်းကင်က ခင်လွန်းကို တစ်ချက်တစ်ချက် ခိုး
ကြည့်သည်။

တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ သတ္တိရှိရှိ မကြေညာရဲပါ။

သူ တွေဝေနေတာလား... စဉ်းစားနေတာလား။

လေးလေးလူလူကို သူမှ မပြောပြတာ။

ခင်လွန်းခင်ကို ချစ်နေပါပြီဟု လေးလေးရှေ့မှာ သူ
ဝန်မခံရဲ။

အဲဒါကို ခင်လွန်း ယူကျုံးမရဖြစ်မိရင်း ကိုယ့်ဘဝကို
သေချာနားလည်သွား၏။

မပြောရဲရင်လည်း မပြောပါနဲ့တော့ ကောင်းကင်
ရယ်။

ရင်မဆိုင်ရဲရင်လည်း ရှိပါစေတော့။

ခင်လွန်းကို လက်ဆွဲပြီး အားလုံးကို သူ ရင်ဆိုင်မှာပဲဟု

ခင်လွန်းထင်ခဲ့မိတာ ယုံခဲ့မိတာ မှားသွားခဲ့သည်။

ကောင်းကင်ရယ်...

ခင်လွန်းကို တကယ်မှ မချစ်ပဲနော်။

◆ ၈ ◆ ၈ ◆ ၈ ◆ ၈ ◆

“လေးလေး ကျွန်တော် ပြောစရာရှိတယ်”
မင်းကောင်းကင်စကားကို လေးလေးလူလူ လက်ကာပြ
သည်။

ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ယင်းမာကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်၊ ဒါပဲ”
ဟု တစ်ခါတည်း ဆုံးဖြတ်ပေး၏။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ကြည့်ရတာ သူနှင့်ခင်လွန်းအကြောင်းကို လေးလေး သိထားပြီးပုံရလေသည်။

“တကယ်လို့ မင်း ဘက်က ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုရင် ငါ တလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ရလိမ့်မယ် ငါ့တူ၊ ခင်လွန်းကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ရုံပဲ”

“ဟု သတိပေး၏။

“ဟာ”

လေးလေးက တကယ်သိနေပါလား။

သိနေလို့လည်း ခင်လွန်းကိုပါ ခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေး ကာ နောက်ဆုတ်စေတာ။

“လေးလေးကို ဘယ်သူ ပြောတာလဲ”

“ငါ့ ညီမ၊ မင်းအမေ”

“ဗျာ”

မေမေက လေးလေးကို အခုလို လုပ်ခိုင်းတာ ဟုတ်ပါ့ မလား။

မင်းကောင်းကင် လုံးဝ မယုံ။

“လေးလေးကို မေမေက . . .”

“နိုး နိုး ၊ မင်းအမေက ဘာမှ မလုပ်ခိုင်းဘူး၊ ငါက မင်း ရေတိမ်နစ်မှာ မကြည့်ရက်လို့”

သူ စိတ်ပျက်စွာ လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ခင်လွန်းက ကလေးအမေ၊ မင်း တကယ်ပဲ သူ့ဘို လက်ထပ်နိုင်လို့လား၊ စဉ်းစားပါဦး”

“ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ လေးလေး”

“ဒါဆို ခုဏတုန်းက ဘာလို့မပြောလဲ၊ ခင်လွန်းရှေ့မှာ ငါ့ရှေ့မှာ ဖွင့်မပြောရဲပါလား”

“ကျွန်တော် ယင်းမာကို အားနာလို့ပါ”

“အေးလေကွာ၊ မင်းဆက်ပြီး အားနာလိုက်ရင်ပြီးပြီ၊ ခင်လွန်းကိုလည်း မင်းမျက်နှာပူစရာ မလိုအောင် ငါတစ်ခါတည်း ပြောပေးလိုက်တယ်”

“လေးလေးရာ . . . ခင်လွန်းကို မသနားဘူးလား”

“ငါ့အတွင်းရေးမှူးမလေးကို ငါ သနားတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့တော့ သဘောမတူဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ဘာကိုလဲကွ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို တကယ် လက်ထပ်မှာ”

“ဟေ”

“လေးလေးကို ကျွန်တော် ဆန့်ကျင်ရတော့မယ်”

“မင်း တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့”

“ငါ လုံးဝ သဘောမတူဘူး၊ မနက်ဖြန်ကို သုံးလစာ နှစ်နာကြေးပေးပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်မယ်၊ ဒါပဲ... လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာကွ”

မင်းကောင်းကင်က အရမ်းဝမ်းသာသွားပုံ။

လေးလေးမျက်နှာက ဒေါသနှင့် နီမြန်းလာ၏။

“ကျွန်တော်နဲ့သူ လျှောက်လည်ခွင့်ရပြီ”

“မင်း လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်”

“ကျွန်တော် ခင်လွန်းကိုပဲ လက်ထပ်မှာ”

“မင်း လွယ်လွယ် မတွေးနဲ့ကွ”

“ဘာမှ မခဲယဉ်းတဲ့ ကိစ္စပါဗျာ”

“ခက်ပါလားကွာ၊ ခေါင်းမမာစမ်းပါနဲ့”

“ဒီတစ်ခါ လေးလေး လျှော့လိုက်ပါ”

မင်းကောင်းကင်က တောင်းဆိုသည်။

“ဝေးဝေးကို ထွက်သွားပေးဖို့ ခင်လွန်းကို ငါပြောမယ်

မင်း ငါ့စကား နားမထောင်ရင် . . . ”

“ရတယ် . . . သိပ်ရတာပေါ့”

မင်းကောင်းကင်က မတုန်လှုပ်ပါ။ ခပ်အေးအေးဆို၏။

ခင်လွန်းက သူ့ရင်ထဲမှာ ခိုင်မာစွာ ရှိနေတာပါ။

ဘယ်သူမှ ဖျောက်ပစ်လို့ မရ။

လေးလေးက သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်နိုင်ပုံ မရ။

မေမေကလည်း လေးလေးကို ဘာလို့ သွားပြောလိုက်
ပါလိမ့်။

အင်းလေ . . . နောက်လည်း သိရမှာပါပဲ။

စောစော သိတာ ပိုကောင်းပါသည်။

“ခင်လွန်း လား”

“အင်း”

ခင်လွန်း ရေချိုးပြီး ဆံပင်တွေ သုတ်နေတုန်း ဖုန်းဝင်
လာတာပါ။

“ရေချိုးရင်း ခင်လွန်းရော ငိုမိသလား မသိ။

“အိပ်ပြီလား”

“မအိပ်သေးပါဘူး”

“ဘာလုပ်နေလဲ”

“အလုပ်တွေရှိတယ်။ သမီး ကိစ္စနဲ့အလုပ်တွေ ပစ်ထား
ခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါတွေ လုပ်ရမယ်”

မင်းကောင်းကင်က ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချသည်။

သူ ဘာများပြောမလို့ပါလိမ့်။

ခင်လွန်းကို လမ်းခွဲစကား ပြောဖို့များလား။

ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ် လန့်ဖျပ်သွားမိ၏။

“ခင်လွန်း”

“ဟင်”

“လေးလေးက ခင်လွန်းကို အလုပ်ထုတ်တော့မယ်တဲ့”

“ရှင် . . . ဟုတ်လား”

မျက်လုံးကလေး ပြူးကာ ခင်လွန်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ
သည်။

အလုပ်အပေါ် လေးလေးတို့ မိသားစုအပေါ် ခင်လွန်း
သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပါပြီ။

“ကိုယ်ကြောင့် အလုပ်ပြုတ်တော့မယ်”

“တကယ် ပြောနေတာလား ဟင်”

“အင်း ခင်လွန်း ကြုံပြီး ပြင်ဆင်ထားလို့ရအောင် ပြောပြ
တာ၊ အလုပ်ပြုတ်ပြီလို့”

ခင်လွန်းခင်က ပင့်သုက်ချရင်း နှုတ်ဆိတ်သွား၏။
မတတ်နိုင်ပါ။ သူတို့ဘက်က မလိုလား။ မကြည်ဖြူတော့ . . .

ခင်လွန်းက ကပ်တွယ်နေလို့ ရမလား။

“ခင်လွန်း”

မင်းကောင်းကင်က သိသည်။ ခင်လွန်းစိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားတာကို။

“စိတ်ထိခိုက်သွားလား၊ ကိုယ်ကြောင့် ဖြစ်ရတာမို့ ကိုယ်
တောင်းပန်ပါတယ် ခင်လွန်းရယ်၊ တခြားအလုပ်ထပ်ရှာရင် ရမှာ
ပါ။ ခင်လွန်းက ထက်မြက်တာမဲ့၊ လက်မထပ်ခင်အထိ ခင်လွန်း
ပင်ပန်းဦးမယ်၊ လက်ထပ်ပြီးရင် ကိုယ်အားလုံး ရှေ့က ဦးဆောင်
ဖြေရှင်းမှာပါ၊ စိတ်ချ”

ခင်လွန်း မာနကြီးတာလည်း သူ သိထားသည်။

“လေးလေးက သိလို့ မိတ်ဆက်ပေးတာလား”

“ဒါပေါ့”

“ဪ... ”

“ခင်လွန်းက ဒီလောက် မပျော့ဘူးဆိုတာပြရမယ့်

အချိန်ပဲ၊ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် အားမွေးထား”

“ကောင်းကင်”

“ပြောလေ”

ခေါ်သံကလေးမှာ အားကိုးတကြီး မျှော်လင့်တကြီး။

“ကောင်းကင်က ခင်လွန်းကို တကယ်ချစ်ရဲ့လား”

“ဟောဗျာ... မယုံသေးဘူးလား၊ ပြဿနာတွေ ရှုပ်

နေတာတောင် မယုံသေးဘူး ဟုတ်လား၊ တကယ်မချစ်ရင် ဘာမှ

ဖြစ်စရာ မရှိဘူး”

ဟုတ်ပါရဲ့။ သူ့ကို တားမရဆီးမရမို့ လေးလေးက

ခင်လွန်းဘက် လှည့်လာတာ ဖြစ်မည်။

“ကောင်းကင် ခင်လွန်းဘက်မှာ ရှိတာ သေချာချင်လို့

ပါ”

ကောင်းကင်က ခပ်တိုးတိုး ရယ်နေ၏။

“အလုပ်ပြုတ်သွားပြီဆိုတော့ ကိုယ်တို့လျှောက်လည်ကြ

မယ်”

“အင်း”

ခင်လွန်းက ချက်ချင်း သဘောတူသည်။

မနက်ဖြန် လေးလေးကို ဘယ်လို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမုန်း

မသိ။

လေးလေးက ဘယ်လိုစကားတွေဆိုမည် မသိ။

ဘာပြောပြော ငုံ့ခံရမှာက ခင်လွန်းပါ။

ခင်လွန်းက အပြစ်လုပ်မိသူ မဟုတ်လား။

◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆

လေးလေးလူ လူ့မှာ ခေါင်းငုံ့ရပ်ရင်း ပြောစရာစကား
တွေ ရှာမတွေ့တော့ပါ။

မင်းအရွယ်က ရူးရူးမိုက်မိုက်အချစ်ကို ကိုးကွယ်ခွတ်တိုး
ရမယ့် အရွယ်လားတဲ့။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

မင်းကောင်းကင်ကို မင်းဘဝထဲ ဆွဲနှစ်ပြီး ဒုက္ခပေးမလို့
လားတဲ့။

မင်းကောင်းကင် လက်ထပ်သင့်တာက ယင်းမာချော
လို မိန်းကလေးမျိုးပဲ ဖြစ်သင့်တာ မဟုတ်လားတဲ့။

သဉ္ဇာခင်လွန်းကလေးကို ပထွေးနှင့် ကြီးပြင်းစေမှာလား
တဲ့။

သဉ္ဇာကလေးက အဖေရင်း မဟုတ်တာကိုသိတတ်လာ
ခဲ့ရင် အဲဒါတွေကို မင်း ရင်ဆိုင်ရဲသလား ခင်လွန်းတဲ့။

တကယ်လို့များ မင်းခင်ပွန်း ပြန်ရောက်လာခဲ့ရင်ရောတဲ့။

မင်းကောင်းကင်က သဘောမတူရင်ရော မင်းက ဇွတ်
တိုးမှာပဲလားတဲ့။

မင်းဘဝ မင်းအနေအထားကို မင်းကောင်းကင်က ကြာ
ရှည်နှစ်သက်နိုင်ပါ့မလားတဲ့။

အလုပ်ပြုတ်မှာ ဝင်ငွေထိခိုက်မှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား
တဲ့။

သဉ္ဇာလေးအတွက် ထည့်မစဉ်းစားဘူးလားတဲ့။
အလုပ်ရှင် ငါ့ကို မင်းဒီလို လုပ်ရက်သလားတဲ့။
ငါ့အတွင်းရေးမှူးဆိုတာ ဒီလို စည်းကမ်းပျက်ဝန်ထမ်း
တစ်ယောက်လားတဲ့။

လားပေါင်းများစွာ စကားနှင့် ထိုးနှက်တာကို ခံယူရတာ
လွဲပြီး ခင်လွန်းမှာ တုန့်ပြန်စရာ စကားလုံး မရှိပါ။

မှားမှားမှန်မှန် ပြန်မပြောချင်။

လေးလေးလူ သည်လို စိတ်ဆိုးတာ မမြင်ဘူးခဲ့ပါ။

သူ့တူအတွက် နှမြောရင်နာမဆုံး ဖြစ်နေရှာသည်။
ခင်လွန်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။

ခင်လွန်းအတွက် ကောင်းကင်မရှိလို့ မဖြစ်ပါ။

ကောင်း ကင်လက်ကို လွှတ်လိုက်လျှင် ခင်လွန်းလည်း
နလန်ထူနိုင်တော့မှာ မဟုတ်။

“ခင်လွန်းကို နားလည်ပေးပါ ဆရာရယ်”

“အဲဒါ ငါ မကြားချင်ဆုံးပဲ”

“ခင်လွန်း သူ့ကို လမ်းခွဲမပေးနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ် ဆရာ၊ ခင်လွန်းနဲ့ သမီးကလေးအတွက် သူဟာ မရှိမဖြစ် ကောင်းကင်ပါ”

“အေးလေ . . . ငါ စောင့်ကြည့်မယ်”

သစ္စာဆိုရပါတယ် ဆရာရယ်။

ဆရာ စိတ်ဆင်းရဲပါစေတော့လို့ ခင်လွန်း မရည်ရွယ်ဖို့ အမှန်ပါ။

ဆရာပြိုင်မူ ဆရာမကျေနပ်မှု ဆရာရင်နာမှုတွေနဲ့ ခင်လွန်းတို့ အပျော်ကို မတည်ဆောက်ချင်တာ အမှန်ပါ။

တကယ် ပြောတာပါ။

လေးလေးလူလူ ခင်လွန်းခင်ကို စိတ်ပျက်နာကြည်းစွာ ကြည့်၏။

ပြီးတော့ လက်နှင့်ခါပြမောင်းထုတ်သည်။

ထပ်ပြီး မမြင်ချင်တော့သလို။

သည်လိုဖြစ်ရတာ ခင်လွန်း အရမ်းဝမ်းနည်းသည်။

စိတ်ထိခိုက်သည်။

ဒါတောင် ကောင်းကင်က ကြိုတင်ပြောပြထားလို့သာ။

◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆

တံခါးဘဲလ်တီးသံကြောင့် ခင်လွန်းခင်က မျက်မှန်ကို
ချွတ်ပြီး ကွန်ပျူတာစားပွဲမှ ထကာ တံခါးဆီ ပြေးလာမိ၏။

“လာပြီ . . . လာပြီ”

နှုတ်ကလည်း လှမ်းအော်မိပါသည်။

မင်းကောင်းကင် ရောက်လာတာ စောလွန်းသည်။

ခင်လွန်း ဘာမှ မပြင်ဆင်ရသေးပါ။

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

လေးလေးလူလူကို အလုပ်တွေ လက်စသတ်ပေးရမှာ ရှိသည်။

တခြားတစ်ယောက်ကို အလုပ်တွေ အားလုံးလွှဲပေးရမှာ။ ခင်လွန်းက အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွားပြီ။

မတတ်နိုင်ပါ။

ထိုအလုပ်ကို အသက်တမျှ မြတ်နိုးတွယ်တာပါသော်လည်း နှလုံးသားကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ အလိုလိုက်ရပါမည်။

နှလုံးသားက ချုံမြိန်သော ပြီးပြည့်စုံသောအချစ်ကို တမ်းတနေ၏။

အလုပ်တစ်ခု အမြန်ဆုံး ပြန်ရှာရမည်။

ခင်လွန်းမှာက သမီးကလေးသဉ္ဇာနှင့် မဟုတ်လား။

တံခါးကို သော့ဖွင့်ကာ သံပန်းကိုပါတွန်းရင်း ခင်လွန်း အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်လျက် လှုပ်ရှားမှုတွေ ရပ်တန့်ငြိမ်သက်သွားရသည်။

ကိုသက်ဦးပါလား။

ရင်ထဲမှာ အထပ်မြင့်က တွန်းချခံရသူလို အေးစက်သွက်ဟာပြီး မျက်လုံးတွေပင် ပြာဝေချင်၏။

သူ... သူ ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ။

ခင်လွန်းရှေ့ကို သူ ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ။

“ခင်လွန်း”

သူက ဝမ်းသာလှိုက်လှဲစွာ ခေါ်သည်။

သူ့အကြည့်တွေက ပြန်ဆုံရခြင်းအပေါ် လေးနက်ကြည်နူးမှု အပြည့်။

ခင်လွန်းနှုတ်ခမ်းတွေ ပွင့်ဟကာ ခြောက်သွားသလိုပါ။

သူ့ကို နှုတ်မဆက်မိ။ မကြိုမိ။

သူက ခင်လွန်းကို ဖြတ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ လျှောက်သွားသည်။

ဒါ... သူ့အိမ်လား။

သူ့မိသားစုလား။

သူကတော့ ယုံကြည်သေချာမှုအပြည့်။

ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရေရေရာရာ။

“ခင်လွန်း... သမီးလေးရော”

ပထမဦးဆုံး သူက သမီးကို မေးလာ၏။

“သူ့အဖေအိမ်မှာ ကျောင်းတက်နေတယ်”

“ဘယ်လို ခင်လွန်းနဲ့ မနေဘူးလား”

“သူ့အဖေက သူ့အတန်းပိုင်ဆရာမလေး ကျောင်းဖွင့်ရင် အဲဒီမှာပဲ နေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အရမ်းတွေ့ချင်တယ်၊ လိုက်သွားရအောင်၊ ဒီနေ့ပဲ လိုက်သွားကြမယ်”

ခင်လွန်းခင်က ကိုသက်ဦးကို ကြာမြင့်စွာ စိုက်ကြည့်၏။

သူ့ပုံစံက ဇနီးနှင့်သမီးကို ထားပြီး ခရီးနှစ်ရက် ထွက်သွားသော သူတစ်ယောက်လို။

ခုနစ်နှစ်ကျော် ရှစ်နှစ်ပစ်ထားခဲ့သူနှင့် လုံးဝ မတူ။

သည်လိုလွယ်လွယ်နှင့် အားလုံးသင်ပုန်းခြေပစ်ရလောက်အောင် ခင်လွန်းက သစ်တုံးတစ်တုံးလား။

စက်ရုပ်တစ်ခုလား။

ခင်လွန်း အသက်ရှူနေပါသည်။

သွေးသားနှင့်ဖွဲ့စည်း ထားပါသည်။

အချစ်ကို နှလုံးသားက ခံစားပြီး နာကြည်းခါးသီးမှုကို

အသည်းက ခံစားတတ်ပါသည်။

လူထဲက လူတစ်ယောက်ပါ။

မိန်းမသားထူထဲက မိန်းမသားတစ်ယောက်ပါ။

“ခင်လွန်း”

သူက ခင်လွန်းရှေ့မှာ လာရပ်သည်။

ဖုတ်ခနဲ သတိရမိတာက မင်းကောင်းကင်ရောက်လာတော့မည်ဆိုတာ။ သူတို့ကို မဆုံစေချင် မတွေ့စေချင်။

“ထိုင်ပါဦး”

ခင်လွန်းက ဆိုဖာဆီ ညွှန်ပြလျှက် တန်းဖုန်းကလေး ကောက်ယူပြီး ဝရံတာ ထွက်သည်။

“ကောင်းကင်”

“ပြောလေ . . . ခင်လွန်း”

“ခင်လွန်းဆီ ဒီနေ့ မလာခဲ့တော့”

“ဘာလို့လဲကွာ”

မင်းကောင်းကင်က မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

“ခင်လွန်း အပြင်ရောက်နေလို့”

“ဘာ”

“နံနက်အစောကြီးကတည်းက ကြီးတော်နေမကောင်း
လို့ သတင်းမေးဖို့ အင်းစိန်ဘက်ရောက်နေတာ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား”

မင်းကောင်းကင်က ဖုန်းပြောရင်း ဝရန်တာက ခင်လွန်း
ကို လှမ်းကြည့်ကာ နားလည်ရခက်သွား၏။

ခင်လွန်းက သူ့ကို မမြင်ပါ။

ဘာလို့ ညာတာလဲ သူ သိချင်သည်။

“ပြီးရောလေ . . . ညမှ ဖုန်းဆက်မယ်”

“အင်း”

မင်းကောင်းကင်က ဖုန်းပိတ်ပြီး လှေကား တက်လာ
ခဲ့၏။ ခင်လွန်းကို လုံးဝ မကျေမနပ်ပါ။

“သူ့မှာဖြင့် တွေ့ချင်လိုက်ရတာ။

ခင်လွန်းက သူ့ကို ညည်းငွေ့သွားတာလား။

ပြီးတော့ ဝရန်တာက ပြောနေပြီး အိမ်မှာ မရှိဟု ညာ
လိုက်သေးသည်။

သူ သိသလောက် ခင်လွန်းဟာ ပွင့်လင်းရိုးသားပြီး ဟန်
မဆောင်တတ်သူပါ။

ဘာလို့ ခုလို ပြောရတာလဲ။

လုံးဝ လုံးဝ စဉ်းစားလို့ မရ။

တံခါးရှေ့မှာ ရပ်ပြီး သူ့ စဉ်းစားနေမိ၏။

လှည့်ပြန်သွားရင် ကောင်းမလား။

“ဟင်”

သူ့ဖိနပ်နှင့် နင်းမိသော ဖိနပ်တစ်ရန်ကို သူ ငုံ့ကြည့်
မိ၏။

ယောက်ျားစီးဖိနပ်တစ်ရန်ပါလား။

ဘယ်သူ ရောက်နေတာလဲ။

ဘယ်သူများလဲ။

ခင်လွန်း ညာတာ အကြောင်းမဲ့ မဖြစ်နိုင်။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါပဲ။

ခင်လွန်းရာ ကိုယ့် ရင်ပူလိုက်တာ။

ကိုယ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

ရိုးရိုးသားသား ဧည့်သည်လား။

ဆန်းဆန်းပြားပြား ဧည့်သည်လား။

အလုပ်ကိစ္စ ဘာညာဆို မတွေ့ပေးစရာ ဘာအကြောင်း

မှမရှိ။ လျှို့ဝှက်ထိန်ချန် သို့ဝှက်ချင်တာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

မင်းကောင်းကင် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တံခါးဘဲလ်ကို နှစ်ချက်ဆင့်တီးသည်။

ခင်လွန်းခင်က ကော်ဖီဖျော်နေတုန်း ဆတ်ခနဲတုန်သွား

၏။

ကိုသက်ဦးက အလိုက်တသိ လက်ကာပြပြီး...

“ရတယ်... နေ... နေ၊ မောင် သွားဖွင့်လိုက်မယ်”

ဟု ဆိုပါသည်။

ခင်လွန်း ပင့်သက်ရှိုက်မိသည်။

မောင်တဲ့လား။

ခုထက်ထိ မောင်လို့ သုံးနှုန်းမြဲလား။

အရမ်းကြာခဲ့ပါပြီ။

ထိုအသုံးအနှုန်းက နားထဲ မချိုမြိန်တော့ပါ။

ရင်ကို ပူလောင်မျက်ရှစေသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

သက်ဦးက ဧည့်သည်သူစိမ်းကို အေးစက်စက်ကြည့်

ကာ မေးလိုက်၏။

“ရှိုးအပြည့်နှင့်ပါလား။

ရေမွှေးနံ့ကလည်း စူးရှလွန်းသည်။

“ခင်လွန်းနဲ့...”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ဗျာ... ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

မင်းကောင်းကင်က ခပ်မာမာ ပြန်မေးလိုက်၏။

“ခင်လွန်းယောက်ျားပါ”

“ဘာ”

သူ့မျက်နှာ ဖြတ်ရိုက်ခံရသလို နာသွား၏။

“ကျွန်တော်... ခင်လွန်း မိတ်ဆွေပါ”

“ဪ... လာလေ၊ ဝင်ပါ။ ထိုင်ပါဦး”

သူ ဆိုဖာပေါ် အရပ်ကြီးပြတ်ထိုင်ချမိပါလား။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်း။

ခင်လွန်းရယ်... ခင်လွန်းရယ်...

အသံတိတ် တဆာဆာ ခေါ်နေမိသည်။

ဘာလို့များ သည်လို ဖြစ်ရတာလဲ။

ခင်လွန်းခင်က ကော်ဖီဗန်းနှင့် ထွက်လာပြီး မျက်လုံး

ကလေးအပိုင်းသားနှင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်၏။

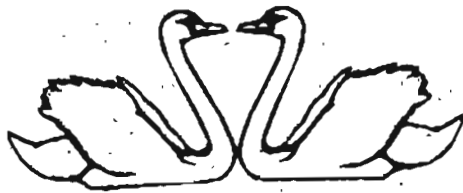
သူတို့နှစ်ဦးကို ဟိုလူက လက်ပိုက်ရပ်ကြည့်ပြီး အတံ

ခတ်နေ၏။

ကိုယ် မှားသွားပြီကွာ။

ဇွတ်တိုးတက်လာခဲ့မိတာ။

◆ ၈၀ ◆ ၈၈ ◆ ၈၈ ◆ ၈၈ ◆

“ဟဲလို . . . ဦးဦးကောင်းကင်လားဟင်”

သဉ္ဇာခင်လွန်းဆီက ဖုန်းဝင်လာတော့ သူ့အားလျှော့
စွာ ပြုံးမိ၏။

သဉ္ဇာလေးက သူ့ဆီဖုန်းကောင်းကောင်းဆက်တတ်နေ
ပါပြီ။

“ဦးဦးကောင်းကင်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ပြောလေ သမီးရဲ့၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဒေါ်လေးအိမ်ကနေ သမီး ပြန်ရောက်နေပြီ”

“ဟေ့ . . . ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

“ခွင့်စာတင်ခဲ့တာ”

“ဘာလို့လဲ သမီးရဲ့”

“အဲဒါ ပြောမလို့ပေါ့ . . . မေမေလေ၊ ဦးဦးတစ်ယောက်
နဲ့ ရောက်လာပြီး သမီးကို လာခေါ်တာ”

“ဪ . . .”

မင်းကောင်းကင်က ရင်ထဲ မွန်းကြပ်လှုပ်ခါသွား၏။

“အဲဒီဦးလေးက သမီးဖေဖေကဲ့ သမီး မယုံပါဘူး၊ ခုမှ
တွေ့ဖူးတာ”

သဉ္ဇာက သူ့ကိုပဲ တမ်းတမ်းတတ ရှိရှာတာ။

“သမီးဖေဖေက ဦးဦးကောင်းကင်ပဲဟာ”

“အဲဒီလို ပြောလိုက်သေးလား”

“ဟင့်အင်း မပြောရသေးဘူး”

ဟူး . . . တော်ပါသေးရဲ့။

ကလေးစကားကြားပြီး ဟိုလူ ဝုန်းခိုင်းကြလျှင် ခင်လွန်း
ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာ။

သူ့ဘက်က လုံးဝ နောက်ဆုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးသားပါ။
သဉ္ဇာကလေးကို ပျော်ရွှင်ပြည့်စုံတာ မြင်ချင်သည်။

ခင်လွန်းကိုယ်တိုင်လည်း သဉ္ဇာဖေဖေပြန်ရောက်လာ
တာကို ကျေနပ်နေပုံပါ။

သူ့ကို နှုတ်ဆက်စကားပင် မဆို။ အဆက်အသွယ်
တစ်ခါတည်း ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ။

“ဦးဦးကောင်းကင်”

“ဟေ့”

“သဉ္ဇာ ဦးဦးဆီ လာမလို့”

“လာလေ”

“ဦးဦးနဲ့ ဒီလောက်ချက်ချင်း ပြန်တွေ့ရမယ် မထင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်”

“သမီး အရမ်းပျော်တာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုဦးလေးကို
ဖေဖေ မတော်ချင်ဘူး၊ သမီးဖေဖေက ဦးဦးကောင်းကင်ပဲ
သိလား”

“အေးပါကွာ”

သဉ္ဇာလေးက သူ့ဘက်မှာ ရှိသေးသည်။

ခင်လွန်းကတော့ သူ့ကို လှည့်ပင်မကြည့်။

ရက်စက်လိုက်တာကွာလို့လည်း အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး

ခင်လွန်းရယ်။

ခင်လွန်းသဘောပါ။ ခင်လွန်းဆန္ဒက အရေးကြီးဆုံးပါ။

ကိုယ်က ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်။

“ဦးဦးကောင်းကင်”

“ဟင်”

“ဦးဦးနဲ့ မေမေနဲ့ မခေါ်ဘူးလား”

“ခေါ်ပါတယ်ကွာ”

“တကယ် ခေါ်လို့လား”

“ခေါ်ပါတယ် ဘာလို့လဲ သမီးရဲ့”

“မေမေက ဦးဦးကောင်းကင်ဆီ လိုက်မပို့ဘူးတဲ့လေ”

“ဟုတ်လား”

ခင်လွန်းရယ်။

ဘေးကြပ်နံ့ကြပ်နေရခက်နေလည်း ကိုယ်ပြန်ပါတော့
မယ်။ ဒါဆို မင်းအလုပ်လည်း မပြုတ်တော့ဘူး။

မင်းကောင်းကင် တစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်မိ၏။

◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆

“ကိုကြီး... ကိုကြီး၊ ခြောက်... အိပ်ပျက်လိုက်တာ၊
ထပါတော့၊ အားလုံးစောင့်နေကြပြီ၊ ကော်ဖီသောက်ဖို့ ကိုကြီးပဲ
ကျန်တာ” *

အာလာရီးယားမှ သူ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာ၏။

ဟာ...

အိပ်မက် မက်နေပါလား။

◆ ဉာဏ်ဝင်စာပေ ◆

ခင်လွန်းဆီကို ဟိုလူပြန်ရောက်လာတာ သူ့အိပ်မက်
ပါလား။

တကယ်မှတ်ပြီး သူ့နှလုံးသားတွေ နာကျင်လိုက်ရတာ။
တော်သေးသည်။

အိပ်မက်ဖြစ်နေလို့။

သို့သော်လည်းက အိပ်မက် ထဲမှာ ဖုန်းဆက်တာ အပြင်မှာ
တကယ် ဆက်နေသလိုပါပဲလား။

မင်းကောင်းကင် ဆံပင်တွေကို ဖွဖွသပ်ကာ။

အိပ်မက် မကောင်းပါလားဟု ရင်လေးသွား၏။

အိပ်မက်ထဲကလို သိက္ခာဖေဖေ ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာခဲ့
ရင် . . . ရောက်လာခဲ့ရင် . . .

သူ ဆက်မတွေးရဲပါ။

ခင်လွန်းက သူ့အပေါ် ရက်စက်သွားမှာလား။

“ကိုကြီး . . . ထတော့ဆို”

ဇာဇာက စိတ်မရှည်စွာ လှမ်းအော်၏။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

“အေးပါကွာ၊ နိုးပါပြီ၊ အခုပဲ ဆင်းလာမယ်”

လေးလေးလူလူ သူ့ကို ဘာပြောဦးမလဲ မသိ။

ခင်လွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို အမြင်မကြည်။

လေးလေးလူနှင့် မတွေ့အောင် သူ့ရှောင်နေမိတာ။

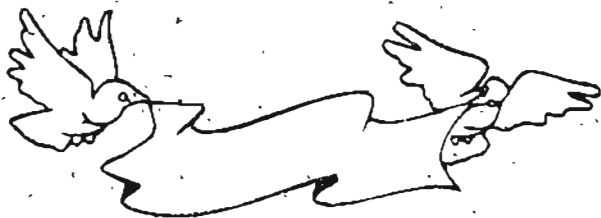
မင်းကောင်းကင် အိပ်ရာထက်က ဆင်းသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာလို ခင်လွန်းကို သူ မစွန့်ပစ်နိုင်ပါ။

တစ်သက်လုံး နွေးထွေးစွာ စောင့်ရှောက်သွားချင်ပါ

သည်။

♦ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ♦

◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆

ကောက်ဖီသောက်ရင်း လေးလေးလူက သူ့ကို ခပ်
တည်တည်ကြည့်ကာ...

“ငါ ခင်လွန်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

ဟု ဆိုလာ၏။

“ဗျာ”

“ခင်လွန်းခင်ကို ငါ့ဆီ လာတွေ့ဖို့ပြော”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“သူ့ လာမှာပါ။ အလုပ်တွေ လက်စသတ်ပြီးရင် . . .”

“မလိုချင်ဘူး၊ ဒီနေ့ လာခိုင်း”

လေးလေးလူလူက ပြတ်ပြတ်အမိန့်ပေးသည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား လေးလေး”

သူ့ကြောင့် ခင်လွန်းကို ထမိပြီး စကားလုံးတွေနှင့် မထိုးနှက်စေချင်ပါ။

“ကိစ္စရှိလို့ ခေါ်တာပေါ့”

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ကျွန်တော် သိခွင့်ရှိမလား”

“မင်းက ဘာလို့ သိချင်တာလဲ၊ တားလို့မရမှတော့ ငါ ခွင့်ပြုတယ်ဆိုတာ ခေါ်ပြောမလို့”

“ဟာ . . . တကယ်လား လေးလေး”

မင်းကောင်းတင်က အပျော်လွန်သွား၏။

“မင်းတို့က ငါ သဘောမတူလည်း ဇွတ်တိုးမှာပဲလေ၊ တားမရ ဆီးမရ ပြောမရ ဆိုမရတွေ”

“နားလည်ပေးပါ လေးလေးရာ”

မမျှော်လင့်ဘဲ လေးလေးက သူနှင့်ခင်လွန်းကို သဘောတူလိုက်၏။

အရမ်းဝမ်းသာသွားပြီးမှ စောစောက အိပ်မက်ကို ပြန်စဉ်းစားပြီး ငေးငိုင်းသွားရသည်။

ခင်လွန်းရာ . . .

ကိုယ် ယောက်ျားကြီးတန်ဖွဲ့ ကြောက်နေမိတယ်။

ရင်မဆိုင်ရဲဘူး ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး။

ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။

◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆ ∞ ◆

တံခါးဖွင့်ပေးလာသော ခင်လွန်းကို မြင်မြင်ချင်းပဲ
ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်ထားမိ၏။

ခင်လွန်း ခမျှာ ဘုမသိ ဘမသိ သူ့ရင်ခွင်မှာ ခပ်တောင့်
တောင့်ကလေး ငြိမ်သက်မိလျက် မျက်လုံးကလေးတွေ ဝိုင်းစက်
ကာ တံခါးပင် ပြန်ပိတ်ခွင့်မသွား။

သူ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။

“ခင်လွန်း”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

“ဟွန်း”

သူက ခင်လွန်းကို သည်းသည်းမည်းမည်း အရမ်းဖက်ထားသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဟင်၊ ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ကောင်းကင်၊ လွတ်ပါဦး”

“မလွတ်ဘူး၊ ကိုယ် ခင်လွန်းကို မလွတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတစ်သက် ဒီစာဝ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အခု ခဏလေး လွတ်”

ခင်လွန်းက သူ့ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်မိ၏။

အိပ်မက်တစ်ခုကို သူ သည်လောက်ခြောက်ခြားနေရသလား။

မဖြစ်နိုင်တာ။

ခင်လွန်းမှာလည်း ခံစားတတ်တဲ့ နှလုံးသားနဲ့ပါ။

သည်လောက် နှစ်တွေအကြာကြီး ပစ်သွားသူကို ခင်လွန်းက ပြန်လက်ခံရမှာလား။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ကောင်းကင်ရယ်”

သူ့အိပ်မက်ထဲကလို လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

“ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး”

ခင်လွန်းက ထပ်ဆင့်ပြောသည်။

“လေးလေးက ကိုယ်တို့ကို မီးစိမ်းပြလိုက်ပြီ”

“ဟုတ်လား”

“ခင်လွန်းကို အလုပ်ပြန်ဆင်းတော့တဲ့”

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြိုင်တဲ့ရယ်မိသည်။

သူက ခင်လွန်းကို နဖူးချင်းထိကာ ချစ်စနိုးကြည့်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ခင်လွန်းက ဖုန်းထူး

သည်။

“ဟင် . . . သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ ကျော့”

ခင်လွန်းခင်အသံက အထိတ်တလန့်။

“ဪ . . . ကျော့ ဖုန်းဆက်တော့ လန့်သွားတာပဲ”

ကျော့ဆိုတာက သက္ကဒေါ်လေး သက္ကဒေဇာတ်တစ်ဦး
တည်းသော ညီမ၊ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုး။

“ခင်လွန်းရေ”

“ဟင်”

“ကျော့ မေးချင်တာလေးရှိလို့ သိချင်တာလေးလည်း
ရှိလို့ပါ”

“မေးလေ ကျော့ရဲ့”

“ခင်လွန်း လာမလား၊ ကျော့ လာရမလား”

လူကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး မေးချင်ပြောချင်တာဆိုတော့ ဘာ
များ အရေးကြီးလို့လည်း မသိ။

“ခင်လွန်း လာခဲ့မယ်လေ”

“အင်း”

ခင်လွန်းခင်က ဖုန်းပြောပြီး မင်းကောင်းကင်ကို ကြည့်
လိုက်၏။

သူ လိုက်ပို့ပေးနိုင်ပါ့မလား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်လွန်း”

“မသိဘူး၊ ကျော့က ဖုန်းဆက်တာပဲ”

“ဘာထူးလို့လဲ”

မင်းကောင်းကင်က စိတ်ပူသွားသည်။

“မသိဘူး၊ ပြောစရာ ရှိလို့တဲ့”

“ခင်လွန်းသွားရင် ကိုယ်လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“အင်း”

ခင်လွန်းက မင်းကောင်းကင်ပခုံးမှာ ခေါင်းလေးမှီချကာ
ပင့်သက်ဖွဖွ ရှိုက်သည်။

ခင်လွန်းအတွက်တော့ မင်းကောင်းကင်မရှိလို့ မဖြစ်ပါ။

သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး ကျန်ဘဝခရီးကို ဆက်လျှောက်ချင်ပါ
သည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆ ၀၀ ◆

“ဦးဦးကောင်းကင် ဆိုတာ သူလား”

“ဟယ်... ကျော့ သိနေလား”

“အင်း သိလို့ ခေါ်လိုက်တာပေါ့”

ကျော့က မင်းကောင်းကင်နှင့်ခင်လွန်းကို စေ့စေ့ကြည့်
ကာ...

“ချောသားပဲ၊ လိုက်ပါတယ်”

◆ ဉာဏ်ဝင်းစာပေ ◆

ဟု တိုးတိုးသက်သက်ဆို၏။

ခင်လွန်းက တိုးတိုးဖွဖွ ရယ်သည်။

“သခွာကလေးက အားလုံး ပြောပြတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“အဲဒါနဲ့ ကျော့လည်း ခင်လွန်းကို ပြောပြသင့်ပြီလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ကိုသက်ဦးနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ”

“ဘယ်လို”

ခင်လွန်းက မျက်နှာကလေး ဖျက်သွား၏။

မင်းကောင်းကင်က စိတ်လှုပ်ရှားကာ ကိုယ်ကြီး မတ်သွား၏။

“ကိုသက်ဦး ဆုံးသွားတာ ကြာပါပြီ”

“ဘယ်လို”

ကျော့စကားကြောင့် ခင်လွန်း အံ့အားသင့်မိ၏။

ကျော့က သက်ဦးဆုံးသွားတာကို မပြောဘဲ တခင် ထိန်ချန်ထားတာပါလား။

လုံးဝ မထင်မိပါ။

“ပိုက်ဆံရှာမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ၊ ကျောက်တွင်းဆိုလား ဘာလားမသိဘူး၊ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ လိုက်သွားတာ၊ နှစ်နှစ်ကျော်လောက်ကြာမှ သူ့သူငယ်ချင်း ရောက်လာပြီး ပြောပြ တာ၊ ငှက်ဖျားမိပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆနေလို့ ဆုံးသွားတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ခင်လွန်းကို မပြောဖို့ မှာသွားတယ်တဲ့၊ ခင်လွန်း သူ့ကို စိတ်နာနေတာ ကောင်းတယ်တဲ့၊ ကျော့ကိုလည်း ခင်လွန်းကို အသိမပေးဖို့ သေချာ မှာသွားတယ်တဲ့၊ အခုတော့ ပြောပြသင့်ပြီလို့ ကျော့ ယူဆမိတယ်လေ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ”

ခင်လွန်းခင်က အသံကလေး တုန်ခတ်ပြီး မျက်ရည်တွေ တက်လာ၏။

ရင်ထဲက အမုန်းထူကြီး ရုတ်တရက် အရည်ပျော်သွားရပါပြီ။

အံ့ဖွဲ့စိုင်းခဲပြီး နာကျင်နေသော ခါးသီးမုန်းတီးမှုကြီး ချက်ချင်းပျက်ဆီးပြီး ပျော်ကျသွားတော့ ခင်လွန်း ဝမ်းနည်းဆွေးမြေ့သွားမိသည်။

“ခင်လွန်း သူ့ကို နားကြည်းနေမှ ခံနိုင်ရည် ရှိမှာတဲ့၊ ခင်လွန်း သူ့ကို နာကြည်းမုန်းတီးနေတာ ပိုကောင်းတယ်တဲ့”

“မဟုတ်တာ ကျော့ရယ်၊ ခင်လွန်းကို ပြောဖို့ကောင်းတာပေါ့၊ ခင်လွန်း သူ့ကို ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးနေခဲ့သလဲ”

“အဲဒါတွေက ဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ခွန်အားတွေပါပဲ ခင်လွန်းရယ်၊ မပြောပြခဲ့မိတာ ကျော့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကျော့က ခင်လွန်းကို တောင်းပန်သည်။

“အခုတော့ ဖြောင့်ပြသင့်ပြီ၊ ထင်လို့ပါ၊ ခင်လွန်းလည်း ကိုမင်းကောင်းကင်နဲ့တွေ့နေပြီဆိုတော့... ”

ခင်လွန်းခင်က နှာဖျားကလေးတွေရဲကာ ငိုချင်စိတ်ကို တင်းထား၏။

“ငိုချင်လည်း ငိုပစ်လိုက်ပေါ့၊ ခင်လွန်းရယ်”

မင်းကောင်းကင်က ခင်လွန်းလက်ကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး တိုက်တွန်း၏။

“သူ ဒါဆို ခင်လွန်းတို့ သားအမိကို တမင်ပစ်ပြေးသွားတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့၊ ခင်လွန်းလို့ မိန်းမမျိုးကို ဘယ်သူက ပစ်ရက်မှာလဲ ပစ်နိုင်မှာလဲ”

မင်းကောင်းကင်က ကျော့ရှေ့မှာပဲ ခင်လွန်းကို အားပေးနှစ်သိမ့်၏။

ခင်လွန်းခင်က စိတ်ထိခိုက်လွန်းစွာ မင်းကောင်းကင်၏ ပခုံးပေါ် မှီထားမိ၏။

မင်းကောင်းကင်ရယ်...

ရှင် ရှိနေလို့...

၂၄၀ ပန်းသီခွင်

ရှင် ရှိနေလို့သာ 'ခင်လွန်း' ဘဝအဓိပ္ပာယ်ရှိတာပါ
နော်။

အဲဒါကြောင့် ရှင် ခင်လွန်းကို ပစ်သွားလို့ မရဘူး ထား
သွားလို့ မရဘူး။

ရှင်ဟာ ခင်လွန်းနဲ့သမီးကလေးအတွက် မရှိမဖြစ်
ကောင်းကင် တစ်ခုပါပဲ။

